

1

“แรกพบ”

เกลียวคลื่นสีขาวม้วนเข้าจุมพิตเม็ดทรายอย่างอ่อนละมุน
ร่างสูงในชุดสีขาวยืนอยู่ริมเฉลียงหน้าบ้านพัก ดวงตาคู่คมทอดมองไป
ยังแสงสีทองที่เริ่มจับเส้นขอบฟ้า ก่อนจะยิ้มยิ้มให้แก่เช้าวันใหม่ซึ่ง
เปรียบได้กับช่วงเวลาแห่งการเริ่มต้น

เขาเองก็กำลังจะได้เริ่มต้นใช้ชีวิตครอบครัวกับผู้หญิงที่เขารัก

จันทร์ชมพู่...

แม้เพิ่งรู้จักกันเพียงสามเดือน เธอก็ทำให้เขารู้สึกเหมือนพบเจอ
ชิ้นส่วนที่ขาดหายไปในชีวิต

ไม่ใช่เพราะดวงตาสวยหวานประดุจน้ำผึ้งคูนั่น ไม่ใช่เพราะ
ริมฝีปากเรียวงามที่เพียงแค่ยิ้มก็น้อยๆ ก็ทำให้โลกทั้งใบสว่างไสว แต่
เพราะความโอบอ้อมอารีของเธอประทับใจเขาตั้งแต่แรกเห็น และยิ่งนาน
วันเขาก็ยิ่งรู้สึกว่าตัวเองตกหลุมรักเธอมากขึ้น

ดวงตาสีรัตติกาลแวววาวด้วยความสุข เมื่อหวนนึกถึงการผูกพัน
รักลึกซึ้งที่เพิ่งผ่านพ้นไปเมื่อคืน

เขาตัดสินใจแล้วว่า จะแต่งงานกับเธอ...

เสียงฝีเท้าของคนที่เดินใกล้เข้ามาทางด้านหลังทำให้ร่างสูงหัน
กลับไปมอง จันทร์ชมพู่อยู่ในชุดกระโปรงลูกไม้สีขาว รูปร่างอ่อนแอ

แบบบางรับ กับผมสีดำยาวเป็นลอนสวยแบบธรรมชาติ

ความจริงแล้วเธอไม่ใช่ผู้หญิงสวยถึงขนาดที่ใครต่อใครเห็นก็เป็นอันต้องเหลียวหลัง แต่ดวงตาน้ำผึ้งบนใบหน้าเนียนลอนนั้นก็เป็เสน่ห์อย่างหนึ่งที่ทำให้เขารู้สึกรากับต้องมนตร์ทุกครั้งไป

“ใครโทร. มาหรอ จันทร”

ก่อนหน้านี้มีเสียงเรียกเข้าดังจากโทรศัพท์มือถือของจันทร์ชมพู ชายหนุ่มเห็นเธอกดปิดเสียง หยิบเสื้อผ้าที่ห่อนอยู่ข้างเตียงเดินไปรับสายในห้องน้ำ เขาถึงได้ลุกมาแต่งตัว ยืนดูพระอาทิตย์ขึ้นรอเธอไปพลางๆ ตั้งใจว่าอีกสักพักจะชวนเธอไปกินข้าวด้วยกัน

แต่นอกจากจันทร์ชมพูจะไม่ยอมตอบคำถามแล้ว เธอยังยกมือขึ้นแตะแก้มของเขา ไล่ปลายนิ้วลงเบาๆ จนถึงริมฝีปาก

“จันทร์รักพี่...” ไม่ใช่แค่เสียงที่กระซิบบอกคำนั้น นัยน์ตาคุ่งามก็จับจ้องหน้าเขาด้วยความรู้สึกเดียวกัน “รัก...จนไม่รู้จะอธิบายยังไง”

ชายหนุ่มยิ้ม ก้มลงแตะริมฝีปากตอบเธอด้วยจูมพิทหวานฉ่ำ เปลือกตางามปิดลงช้าๆ มือเล็กแบบบางเกาะไหล่เขาไว้ราวกับจะเรียกร้อง โหยหา ก่อนดันร่างสูงไปชิดราวระเบียงด้านหลัง

ทันใดนั้น ชายหนุ่มสัมผัสได้ว่ามีวัตถุแข็งๆ บางอย่างแตะเข้ากับหน้าท้อง แต่ไม่ทันฉุกใจคิดว่ามันคืออะไรด้วยซ้ำ เสียงหนึ่งก็ดังลั่นแทนคำตอบทุกอย่าง

ปัง!

ดวงตาสีรัตติกาลเบิกกว้าง ชายหนุ่มซึ่งนั่งอยู่ในห้องผู้โดยสารเฟลด์คลาสถึงกับสะดุ้งโหยง ก่อนจะค่อยๆ ปลอดภัยตัวเองว่าเป็นแค่ฝัน...

ฝันร้ายที่ตามหลอกหลอนเขามาตลอดเจ็ดปี!

ธาม ธราธร ย่นคิ้วเข้าหากัน ทบกำปั้นลงบนที่วางแขนด้วยความ

โมโห หลายปีมานี้เขาพยายามส่งคนไปตามหาจันทร์สมพู่ทั่วทุกหนทุกแห่ง แต่ก็หาไม่พบ ลูกน้องของเขาหลายคนสันนิษฐานว่าเธออาจถูกพวกแก๊งม้งกรด่าฆ่าปิดปากไปตั้งแต่เมื่อเจ็ดปีก่อน แต่ธามกลับไม่ยอมปักใจเชื่อว่าแพศยาชั้นเทพอย่างเธอจะตายง่าย ๆ

เธอเข้ามาตีสสนิทกับเขา ทำให้เขารู้สึกเหมือนขึ้นสวรรค์ ก่อนจะผลักเขาลงนรกได้อย่างเลือดเย็น

เขาไม่มีทางยอมให้ใครมาเอาชีวิตเธอไปเป็นอันขาด เพราะชีวิตเธอต้องเป็นของเขาเท่านั้น และหากเจอตัวเมื่อไร เขาจะทำให้เธอยิ่งกว่าตกนรกทั้งเป็นเลยทีเดียว

“ธาม”

เสียงเรียบดังขึ้นด้านหลัง ก่อนร่างสูงในชุดสูทสีดำมาดเข้มจะเดินมาหยุดอยู่ข้างเบาะที่นั่ง

“เครื่องลงจอดนานแล้ว นายจะลงไปเลยหรือเปล่า” เหลอผู้เพื่อนรักและคนสนิทของเขาถาม

ตั้งแต่เกิดเรื่องบัดซบขึ้นเมื่อเจ็ดปีก่อน ธามก็ได้รับความช่วยเหลือจากเงินอีเสียง คุณอาของเขาซึ่งเป็นเจ้าพ่อตลาดหุ้นรายใหญ่ในฮ่องกง และเป็นประธานกรรมการหย่งจินจิเวลลี บริษัทค้าทองรูปพรรณแบรนด์ดังที่มีจำนวนสาขามากที่สุดในเอเชีย ส่วนเหลอผู้เป็นคนที่คุณอาสั่งให้คอยดูแลเขาอย่างใกล้ชิดในช่วงที่ชีวิตของเขาพลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือ

จากที่เคยคิดฝันว่าจะไปเรียนต่อด้านสัตวแพทย์ที่เยอรมนีเพราะไม่อยากจับธุรกิจด้านมืดของครอบครัว กลับกลายเป็นว่าต้องหลบหนีมาอยู่ฮ่องกงกับคุณอา และตัดสินใจที่จะเป็นมาเฟียเหมือนพ่อเพื่อกลับมาคิดบัญชีกับพวกที่ทำให้ครอบครัวของเขาต้องพังพินาศ

ชายหนุ่มเปลี่ยนชื่อ นามสกุล และภาพลักษณ์ใหม่ กลายเป็นธาม ธรารธร หรือเงินเจิงไห่ หลานชายเพียงคนเดียวของเจ้าพ่อคนดังเงินอีเสียง จนใครต่อใครจำไม่ได้ว่าเขาคือดังเท่งไ้ หนุ่มน้อยหน้าโง่

ที่เคยถูกนางอสรพิษร้ายปั่นหัวเมื่อเจ็ดปีก่อน

“โทษที ฉันเผลอหลับไปนิดหน่อย” ธารมลุกจากที่นั่งพลางขยับ
ลุกให้เรียบร้อย ก่อนหยิบแว่นดำมาสวม แล้วเดินไปที่ประตูทางออก
ผู้โดยสาร

มาเพียหนุ่มวัยสามสิบเพิ่งเดินทางไปร่วมอวยพรวันเกิดให้คุณอา
ในฮ่องกงไม่ทันข้ามวัน ก็ต้องรีบกลับเพราะได้รับรายงานจากลูกน้องที่
เมืองไทยว่าธุรกิจร้านทองหย่งจินสามสาขาใหญ่ในเยาวราชถูกปล้น
พร้อมๆ กัน ซึ่งเขามั่นใจว่าคงไม่พินฝีมือพวกเสี้ยเล้ง หรือนายลิขิต
รัตนปัญญากุล หัวหน้าแก๊งมั่งกรดำ คู่แข่งทางธุรกิจที่คิดจะกำจัดเขา
ไปให้พ้นทาง และมักจะใช้วิธีการ ‘ลอบกัด’ อยู่เสมอ

ร่างสูงเดินตรงมายังทางสำหรับผู้โดยสารขาเข้า แต่เมื่อเห็นกลุ่ม
ชายชุดดำมายืนรอรับอยู่สืบกว่าคนถือดึกที่จะหันไปตำหนิเหอผู้ไม่ได้

“ฉันบอกที่ที่แล้วว่าไม่ชอบคนเยอะ”

หลายปีมานี้แม้เขาจะยอมรับสถานะมาเพีย แต่เขาก็ไม่ชอบ
ทำตัวเป็นมาเพียที่ต้องมีผู้ติดตามมากมายคอยประกบ

“เอิกเกริกแบบนี้แหละดี ลูกหมาแถวนี้จะได้เห็นชัดๆ แล้วรีบ
แจ้นไปรายงานพ่อบ้าง”

เมื่อธารมเข้าไปทางนักท่องเที่ยวยาวชาวจีนที่นั่งไขว่ห้างอยู่
บนเก้าอี้ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากเขานัก ก็เห็นว่าอีกฝ่ายรีบยกหนังสือพิมพ์
ในมือขึ้นบังหน้าราวกับกลัวเขาจะรู้ว่าเป็น ‘ลูกหมา’ ที่ถูก ‘พ่อบมา’
ส่งมาจับตามอง

“นายนี้เจ้าเล่ห์เหมือนเดิมเลยนะ” ธารมหัวเราะในลำคอ รู้แล้วว่า
เหตุผลที่เหอผู้สั่งให้ลูกน้องยกขบวนมารอรับก็เพราะอยากให้พวกที่ชอบ
ลอบกัดขวัญหนีดีฝ่อเล่นๆ

เชื่อได้เลยว่าป่านนี้พวกมันคงวางแผนรับมือกันจนร้อนรน เพราะ
คิดว่าเขาอาจกำลังยกคนไปถล่มถึงบ้าน ซึ่งอันที่จริงเรื่องนั้นไม่ได้อยู่ใน

สมองเขามาก่อน

คนอย่างเสียเล้ง ถ้าจะตายมันต้องตายช้าๆ...ตายทั้งเป็น!

เสียเล้งต้องตายอย่างอนาถให้สาสมกับที่มันส่งคนมาวางระเบิดบ้านเขา โดยวางแผนทำให้ทุกคนเข้าใจว่าเป็นอุบัติเหตุจากแก๊สหุงต้ม!

รถตู้วีไอพีสี่ขาวจอดรออยู่หน้าทางออก เมื่อธามเดินมาถึง ประตูก็ค่อยๆ เลื่อนเปิดด้วยระบบอัตโนมัติ สองหนุ่มตามกันเข้าไปนั่ง ส่วนบอดีการ์ดทั้งหมดแยกกันไปขึ้นรถยนต์สีดำมันพลับประภหน้าหลัง

แต่ในระหว่างที่รถตู้วีไอพีเคลื่อนผ่านแท็กซี่คันหนึ่งซึ่งจอดรับผู้โดยสารอยู่ใกล้กัน ร่างบางในชุดลาลองทะมัดทะแมงที่ยืนอยู่หลังแท็กซี่ก็ทำให้ธามเกิดสะดุดตากับอะไรบางอย่างจนต้องเหลียวหลังมองแทบไม่กะพริบตา

แม้ส่วนล่างของใบหน้าเรียวรูปไข่จะถูกหลังคารถบดบังไปจนสิ้น แต่นัยน์ตาวหวานราวน้ำผึ้งก็ทำให้เขาจำเธอได้เป็นอย่างดี

“จันทร์ชมพู่” ชายหนุ่มพิมพ์ ธิ์บหันกลับไปส่งคนของตนที่นั่งอยู่หลังพวงมาลัยเสียงเข้ม

“จอก!”

สารีถีนุ่มแตะเบรกรวดเร็ว ทว่ายังคงไว้ซึ่งความนุ่มนวล ไม่ทันที่ประตูจะเปิดออกจนสุดด้วยซ้ำ ธามก็รีบลงไปคว้ามือหญิงสาวที่กำลังจะเปิดประตูเข้าไปนั่งในแท็กซี่ให้หันกลับมาหา

ดวงตากลมโตฉายแววฉงนงง ขณะที่เขาเองถึงกับตะลึงไปครู่ใหญ่ เมื่อได้เห็นใบหน้าเธออย่างแจ่มชัด

นัยน์ตาสวยหวานคู่่นั้นเหมือนจันทร์ชมพู่มาก ทว่าจมูกเขตรัน และริมฝีปากอวบอิ่มที่รับกันอย่างลงตัวบนใบหน้างามกระจ่างใสก็ทำให้เขารู้สึกแตกต่าง

เธอไม่ใช่จันทร์ชมพู่...อีกทั้งยังดูสวยจนเขารู้สึกเหมือนมีกระแสไฟบางอย่างลามเลียตามร่างกาย

อันที่จริงเขาไม่ได้เป็นโรคแพ้นสวย แต่เขาก็ยังไม่ค่อยแน่ใจว่า
ทำไมจู่ๆ ถึงมีอาการแปลกประหลาดเกิดขึ้นชนิดที่รับมือกับมันแทบ
ไม่ทัน

หัวใจของเขาเต้นแรง ก่อนที่หน้ายุ่งๆ ของสตรีตรงหน้าจะทำให้
เขาเริ่มได้สติอีกครั้ง และปล่อยมือเธอทันที

“ผมจำคนผิด” น้ำเสียงเขาเย็นลงกว่าตอนคุยกับคนขับมาก
แอบดำตัวเองในใจว่าบ้าไปแล้วหรือไง ถึงได้รู้สึกอะไรที่ไม่สมควรจะรู้สึก

แต่พอเขาตั้งใจว่าจะเดินกลับไปที่รถ เสียงหวานปนหัวเราะของสาวสวย
ก็ทำให้สองเท้าต้องชะงักกลางคัน

“จำคนผิดแล้วไม่คิดจะขอโทษหน่อยหรือ คุณทำฉันเจ็บนะ”

ธามหันกลับมาอีกครั้ง เห็นเธอยกมือข้างที่ถูกกระชากเมื่อครู่
ขึ้นมา

รอยเขียวช้ำที่ปรากฏอยู่เป็นจ้ำๆ ไม่ได้ทำให้ธามแปลกใจนัก เขา
รู้ตัวดีว่าเวลาเขาโกรธหรือโมโหมากๆ มักจะเผลอใช้แรงมหาศาลกับสิ่ง
ที่อยู่รอบข้างเสมอ และเมื่อครู่นี้เขาก็มีแต่รับมือกับความรู้สึกแปลกๆ
ที่จู่โจมเข้ามาในหัวใจอย่างรวดเร็วจนลืมขอโทษเธอไปเสียสนิท

แต่นึกไม่ถึงว่าพออ้าปากจะขอโทษ หญิงสาวก็พุดแทรกขึ้นมา
เสียก่อน

“ที่จริงก็ไม่จำเป็นหรอก ฉันไม่ต้องการคำขอโทษจากคนที่ไม่มี
ใจจะขอโทษ แต่ก็แค่อยากจะเตือนคุณไว้ว่าคราวหน้าคราวหลังจะหัก
ใครก็หักดูตาม้าตาเรือด้วย และถ้าสมมุติว่ายังหักผิด คำว่าขอโทษ...มัน
ก็ไม่ได้พุดยากถึงขนาดที่จะต้องให้ใครคอยเอ่ยปากทวง”

เสียงที่ต่อว่าแบบเรียบๆ นั้นทำเอาชายหนุ่มถึงกับขบกรามแน่น
ความโกรธแล่นขึ้นเป็นริ้วๆ จนเส้นเลือดบริเวณขมับทั้งสองข้างปูดโปน

เมื่อเห็นคู่กรณีสาวกำลังจะหันกลับเข้าไปนั่งในรถแท็กซี่ ธาม
ก็เข้าไปกระชากแขนเธอให้หันกลับมาอีกครั้ง

“นี่!” เสียงหวานตวาดดูไม่ทันขาดคำ ก็ต้องตกใจกับริมฝีปากอุ่นที่ทาบลงกับริมฝีปากของเธอ

ดวงตากลมโตเบิกกว้าง หญิงสาวยืนตัวแข็งไม่ขยับเขยื้อน

ท่ามกลางความตกตะลึงของกลุ่มบอดีการ์ดนับสิบที่กำลังลงมาจากรถ ธารมจับท้ายทอยหญิงสาวให้รับจูบของเขานานหลายวินาที แม้ไม่ได้ดูดดื่มลึกซึ้ง เขาก็รู้สึกว่าการจูบนั้นไม่ใช่ว่าจะธรรมดาออกห่างด้วยซ้ำ

“ขอโทษที่...” น้ำเสียงไร้สำนึกตรงข้ามกับคำพูดโดยแท้ “ผมจูบผิดคน”

ธารมยักคิ้วก่อนเดินกลับไปี่รถ ตอนนั้นเองที่หญิงสาวกะพริบตาปริบ เพ่งเรียกสติตัวเองกลับคืนมาได้ แต่พอจะเดินตามไปเอาเรื่องบอดีการ์ดของเขาก็พากันเข้ามาขวางไว้ ส่งผลให้เท่านั้นๆ หยุดนึ่ง และได้ยื่นท่าตาเซียวมองรถคันหรูที่กำลังเคลื่อนผ่านหน้าไป พอเขายืมให้จากในรถ ยกมือแตะหน้าผากเป็นความนัยถึงการขออภัยซ้ำอีกครั้ง เธอก็ไม่ลืมริมฝีปากแน่น สีหน้าเจ็บแค้นจนคนมองถึงกับหวัระะในลำคอ

ทันทีที่บอดีการ์ดทั้งหมดพากันขึ้นรถตามชายหนุ่มไปติดๆ หญิงสาวที่ถูกทิ้งไว้ตรงหน้าสนามบินจึงสาวเท้าไปกลางถนน

“เป็นเจ้าชายหรือไงกัน ถึงได้ต้องจ้างคนมาเดินตามเป็นสิบๆ ไฉนซี้เก็ก! ขอให้รถคว่ำตายไปเลย ไม่สิ...ขอให้รถคว่ำจนปากกระแทกพื้น พ้นหัก! กินข้าวไม่ได้ไปสามวันเจ็ดวันเลย! ไฉนไม่มีมารยาท!”

เท่านั้นๆ ตะกระป๋องน้ำอัดลมที่อยู่ตรงหน้าระบายความอัดอั้นมองตามขบวนรถของชายหนุ่มที่กำลังเลี้ยวออกจากถนนหน้าสนามบินตาเซ็ง ก่อนจะต้องร้องโอดัย เมื่อกระป๋องเจ้ากรรมดันลอยไปปะทะกับเสาปูนแล้วกระเด็นย้อนกลับมาโดนศีรษะตัวเองดังโป๊ก

เจ้าพ่อหนุ่มถึงกับหวัระะชา คิดในใจว่าเธอเป็นผู้หญิงที่แปลกไม่น้อย ถึงได้กล้าจ้างเขาตาเซ็ง แล้วตามมาแผลงฤทธิ์โดยไม่หวาดกลัว

ว่าเขาจะส่งลูกน้องย้อนกลับไปเล่นงานเลยสักนิดเดียว ทั้งๆ ที่เธอควร
จะหน้าซีด ตัวสั่น ขวัญผวาตั้งแต่ถูกลูกน้องของเขานับสิบล้อมเอาไว้
แล้วด้วยซ้ำ

แต่อันที่จริงเขาก็รู้สึกวุ่นนอกจากความใจกล้า เธอยังมีอะไร
บางอย่างที่แปลกกว่า...

เธอไม่ส่งเสียงร้องลั่นแอะตอนที่เขาเผลอไปบีบข้อมือเธอจน
เขียวช้ำ ซึ่งหากเป็นผู้หญิงทั่วไปคงตกใจ อะอะวอยวายเสียงดังไปแล้ว

“รู้จักกันมาเจ็ดปี เพิ่งเคยเห็นนายหัวเราะแบบนี้เป็นครั้งแรก”
เหอผู้ตกเพียงเท่านั้น สีหน้าขมิ้มๆ ของธามก็หวนคืนกลับมาอีกครั้ง

เจ้าพ่อหนุ่มไม่สามารถหาคำตอบได้ด้วยซ้ำว่าทำไมถึงหัวเราะกับ
เรื่องไร้สาระ ทั้งๆ ที่ควรหงุดหงิดกับเรื่องร้านทองที่ถูกปล้นมากกว่า

เมื่อเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น เหอผู้ก็หยิบออกมารับสาย บอดีการ์ด
หนุ่มนั่งฟังอะไรบางอย่างอยู่ครู่หนึ่งก็ตอบรับเบาๆ ก่อนหันกลับมารายงาน
เสียงเรียบ

“ได้ตัวไอ้พวกหมาลอบกัดที่ปล้นร้านของเราในเยาวราชแล้ว เป็น
พวกแก๊งม้งกรดอย่างที่เราเดาไว้ไม่ผิด”

ธามยิ้มมุมปาก ดวงดาววโรจน์ราวกับกระทิงในสนามที่พร้อมวิ่ง
พุ่งชนทุกสิ่งทุกอย่างให้แหลกสลายกลายเป็นเถ้าธุลี

“ดี! ฉันค้นไม้ค้นมือ อยากล้างเลือดหัวพวกมันจะแย่!”

“ไอ้คนเฮงซวย! ชาตินี้ทั้งชาติอย่าได้พบพานกันอีกเลย!”

เพ็ญณา แก้วกานต์ สapult่ส่งชายหนุ่มก่อนบนกระปอดกระแปด “เป็น
เพราะอิตาบ้านนั้นแท้ๆ”

เธอยังคงใช้มือคลำศีรษะบ่อยๆ หลังถูกกระป่องน้ำอัดลมเล่นงาน
โดยไม่ทันระวัง ยิ่งนึกถึงตอนที่เขาจูบเธออย่างฉาบฉวย หญิงสาวก็
ทั้งโกรธทั้งอายจนหน้าแดงก่ำ ขยับหลังมือมาถูริมฝีปากตัวเองซ้ำไปซ้ำมา

ว่าภายในใจนั้นกลับรู้สึกปั่นป่วนไม่หาย

เมื่อเข้ามานั่งในรถแท็กซี่แล้ว เธอก็ปิดประตูเสียงดังด้วยความ
หงุดหงิด

“ไปเยาวราช”

รถโดยสารเคลื่อนออกจากสนามบินโดยที่คนขับไม่กล้าแสดง
ความคิดเห็นใดๆ ทั้งสิ้น สายตาที่ลอบมองผ่านกระจกมองหลังอยู่เป็น
ระยะๆ นั้นบ่งบอกว่ากริ่งเกรงในอารมณ์ฉุนๆ ของผู้โดยสาร ซึ่งทัศนียภาพ
เองก็ไม่ได้สนใจนัก เธอพยายามสงบสติอารมณ์ด้วยการมองทัศนียภาพ
ของเมืองฟ้าอมรที่จากไปนาน ก่อนภาพลำแสงสุดท้ายของดวงตะวันที่
กำลังลับไปจากขอบฟ้านั้นจะทำให้หวนนึกถึงใครบางคนที่มีความหมาย
ต่อหัวใจเธอเหลือเกิน

มือบางค่อยๆ ล้วงเข้าไปในกระเป๋าเสื้อแจ็กเกต หยิบสร้อย
ทองคำขาวประดับลิลอกเกดหัวใจดวงเล็กๆ ออกมา เปิดดูรูปถ่ายของตน
กับชายคนรัก

“เราจะได้เจอกันอีกไหมคะ พี่”

2

“โลกกลม”

หนี่เวิน หว่ออ้าย...หนี่ไหยว ตัวเซิน

(เธอถามฉันว่ารักเธอแค่ไหน)

หว่ออ้าย...หนี่ไหยว จีเฟิน

(ฉันรักเธอเท่าไร)

หว่อตี่ซิง เฮยเซิน...หว่อตี่อ้าย เฮยเซิน

(หัวใจของฉันแน่นแท้ รักของฉันแน่นอน)

เยวี่เลี้ยงได้...เปี้ยวหว่อ ตี่ซิน

(พระจันทร์นั้นแทนใจฉัน)

เสียงเพลงยอดนิยมของเต็งลี่จวินที่ถูกนำมาขับร้องโดยหยกมณี นักร้องเบอร์หนึ่งของภัตตาคารฉั่วคฺยู่ก็ในช่วงหัวค่ำของวันนี้ยังคงไพเราะเหมือนอย่างทุกวัน โทนสีเหลืองทองของห้องอาหาร เมื่อประกอบกับแสงสีแดงจากโคมติ๋เซินเก๋ที่ใช้โครงวัสดุไม้เป็นเส้นๆ อย่างทรงนกครอบทับอีกชั้น ก็ยิ่งให้ความรู้สึกงดงามสบายตา

นับจากที่เพี้ยนภาเดินทางมาถึงกรุงเทพฯ เมื่อสามวันก่อน เธอก็ตรงมาหาห้องเช่าในเยาวราช ก่อนจะได้งานที่ภัตตาคารหรูสไตล์จีนโมเดิร์นแห่งนี้

ร่างบางอยู่ในชุดกีเพ้าสีแดงแซนลั่น กระโปรงยาวเหนือเข่าไม่มาก

เรือนผมสีดำขลับ แสกกลาง ถักเปียทั้งสองข้าง และจับเปียรวบเป็นมวยทางด้านหลัง เพื่อป้องกันไม่ให้เส้นผมหลุดร่วงลงในอาหาร

ท่ามกลางเสียงแข็งเซ่ของบรรดาลูกค้าที่มาอุดหนุนกันอย่างคับคั่ง เพ็ญภาถือถาดอาหารออกมาจากห้องทางด้านหลัง ผ่านตู้ไม้สีน้ำตาลคลาสสิกที่โชว์เครื่องกังไสวดลายแบบจีน ยกไปเสิร์ฟให้แก่ลูกค้าโต๊ะใกล้ประตูทางด้านหน้า ซึ่งเป็นอาแปะวัยห้าหกสิบกับภรรยาและลูกๆ อีกสองคน

“เปิดปากกิมะ” เพ็ญภาพูดยิ้มๆ ก่อนจะได้ยินเสียงเรียกของลูกค้านั่งโต๊ะทางด้านหลัง

“น้องครับ”

หญิงสาวหันหน้าไปหาชายวัยกลางคนมาดนักธุรกิจ ก่อนก้มลงถามสิ่งที่ลูกค้าต้องการ แต่ไม่ทันไรเธอก็รู้สึกเหมือนมีมือใครสักคนกำลังบีบกันเธออยู่ พอหันขวับกลับไป เพ็ญภาก็เห็นอาแปะโต๊ะเมื่อกี้กำลังถือตะเกียบคีบอาหารให้ลูกๆ กับภรรยาอย่างเอาใจ ส่วนทางขวามีชายร่างสูงในชุดสูทสีดำเดินผ่านไปอย่างเร่งรีบ

“นี่! คุณ” เพ็ญภาร้องเรียกชายคนนั้น ยิ่งเขาไม่หันกลับมา เพ็ญภาจึงยิ่งแน่ใจว่าเขาต้องการหลบหนีความผิด

เธอเดินตามเขาไป จับต้นแขนคนตัวโตกว่าให้หันมา

“คิดว่าเป็นลูกค้าแล้วจะทำอะไรกับพนักงานก็ได้หรือไง”

“พูดอะไรของเธอ ถอยไปเดี๋ยวนี้ ฉันรีบ” ชายหนุ่มขมวดคิ้วมองเธออย่างตำหนิ ก่อนจะพยายามแกะมือเล็กบางออกจากต้นแขน ทว่าหญิงสาวกลับไม่ยอมโอนอ่อนผ่อนปรน

“คุณไม่มีสิทธิ์จับกันฉัน เข้าใจไหม!”

ชายหนุ่มถึงกับหน้าเหลือ เมื่อเสียงฮือฮาของลูกค้าตามโต๊ะต่างๆ ดังขึ้น

“นี่! จะพูดอะไระวังปากหน่อยนางหย่าฉ่า ถ้าอยากจะได้ลูกค้า

ก็ไปหาหมึกใหม่ๆ มาเรียกร้องความสนใจดีกว่าไหม”

เพ็ญภาหน้าตึงตังแต่ได้ยินคำว่า ‘หย่าค่า’ หรือที่แปลเป็นภาษาไทยว่า ‘โศภณี’

นอกจากเขาจะไม่ยอมรับผิดชอบแล้ว ยังจะมายัดเยียดข้อกล่าวหาให้เธอ เพื่อที่ตัวเองจะได้ไม่มีความผิดอีกด้วย

ทำไมพนักนี้ถึงได้เจอแต่คนลามก ชอบฉวยโอกาสน่ะ!

“อย่ามากล่าวหากันพล่อยๆ ไม่รู้หรือไงว่าฉันเป็นใคร” เมื่อเขาทำเหมือนจะยกหางตัวเองต่อท้าย เพ็ญภาจึงควบคุมสติอารมณ์ไว้ไม่อยู่

“ก็เป็นไอ้โรคจิต ชอบจับกันผู้หญิงไง!”

ฝ่ามือเสียวปวดไปที่แก้มของคนโรคจิตดังเพียะ ทำให้เกิดเสียงฮือฮาดังขึ้น จนแทบกลบเสียงเพลงจีนที่นักร้องสาวใหญ่้วยสามสิบเจ็ดกำลังขับร้อง

“ตายแล้ว...อย่าหย่า!” หยกมณีอุทานกับตัวเอง กะพริบตาปริบๆ เมื่อหันมาเห็นเหตุการณ์ทะเลาะวิวาท

“ตบนี้สำหรับที่คุณจับกันฉัน!” เพ็ญภาต่อว่าชายหนุ่มในชุดสูทคนนั้นด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าว ก่อนจะยกมือขึ้นตบซ้ำอีกครั้งโดยที่เขายังไม่ทันตั้งหลัก

“และตบนี้สำหรับปากพล่อยๆ ของคุณที่ถูกฉันเป็นหย่าค่า!”

คู่กรณีหนุ่มถลึงตา อารามมิให้ทำให้มือหนาเงือขึ้นเหมือนจะตบกลับ ทว่าหญิงสาวก็จับมือของเขาเอาไว้ได้ทัน ทั้งยังออกแรงบิดจนชายอกสามศอกถึงกับร้องออกมาเสียงดัง ก่อนถูกจับพลิกให้หันหลัง แล้วยกเท้าขึ้นยันก้นของเขา ส่งร่างนั้นถลาออกไปนอกประตูร้านที่เปิดค้างไว้ จนหน้าทิ่มลงในกระถังแก้วลัดริมบาทวิถี

โครม!

ท่ามกลางความตกตะลึงของผู้คนรอบข้าง เสียงร้องโอดโอยของชายคนนั้นดังก้องไปทั่ว ก่อนที่เสียงปรบมือจากอออัมคนหนึ่งเ็นกัตตาการ

จะดีขึ้น

“ไอ้พวกโรคจิตชอบแะอั้งผู้หญิง มันต้องเจอดีแบบนี้แหละ ลือ
นี่มันสุดยอดไปเลยนะอาหมวย” อาอึ้งมยกนิ้วโป้งให้ ความรู้สึกชื่นชมนั้น
ทำให้ลูกค้าอีกหลายคน คนที่กำลังงุ่นงปร้อมใจกันตบมือกราว

เป็นจังหวะเดียวกับที่หยกมณีสาวเข้ามาถึงหน้าประตูไม้บานสวย
แบบจีนประยุกต์ มองดูผลงานของพนักงานสาวคนใหม่

“ตายแล้ว...ย่าหยา! นี่เธอทำอะไรลงไป” นักร้องสาวใหญ่หันมา
ต่อว่า ใบหน้าสาวสวยตระหนกตกใจจนซีด แต่นอกจากเพ็ญภาจะ
ไม่มีอาการแบบเดียวกันแล้ว ยังหันกลับมาตอบแบบหน้าซื่ออีกด้วย

“ก็สั่งสอนพวกโรคจิตที่มันแอบจับกันหย่าไถ่คะ เจียหยก พวกนี้
ปล่อยไว้ไม่ได้จะคะ ถ้าไม่จัดการเสียบ้าง มันก็จะได้ใจ แอบจับกัน
สาวเสิร์ฟในร้านคนอื่นอีก เมื่อวานพี่โต้นเพิ่งเล่าให้หย่าฟังเองว่าช่วงนี้
มีลูกค้าเหินกามที่ไหนไม่รู้ ชอบแอบจับกันพวกสาวเสิร์ฟเวลาเผลอ”

“แต่...แต่เขาเป็นคนของพี่กระทิงนะ งานนี้พี่กระทิงเอาเธอตาย
แน่”

น้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความวิตกกังวลนั้นไม่ได้ทำให้คนฟังคล้อย
ตามเท่าไร เพ็ญภาขมวดคิ้วมุ่น ก่อนจะย่นถามด้วยแววตาใสซื่อ

“ใครเหรอะ พี่กระทิง?”

ซ่า!

น้ำผสมเกลือถูสาดไปยังชายสามคนที่ถูกจับมัดมือโพล่หลังเอาไว้
กับเสาในตึกร้างด้านหลังถนนงหวิน ถนนเล็กๆ ย่านไชนาทาวน์ ชาย
ทั้งสามซึ่งมีสภาพสะบักสะบอมจากการถูกซ้อม เมื่อโดนน้ำเกลือสาด
ที่แผลสดๆ จึงปร้อมใจกันร้องโอดครวญราวกับวัวถูกเชือด

“แก้มัดพวกมัน แล้วทำแผลหน่อย” เสียงเย็นเยะเยือกของ
เจ้าพ่อกระทิงสั่งไม่ทันขาดคำ ชายฉกรรจ์ห้าหกคนก็เข้าไปช่วยกัน

แก้มัดคนเจ็บออกมา ‘ทำแผล’ ตามคำสั่ง แต่เป็นการทำแผลให้มากขึ้น จากตอนแรก

ธามนั่งอยู่บนโซฟาเก่าๆ ตัวหนึ่ง ยกเท้าขึ้นพาดโต๊ะ มองดูลูกน้องของเขาสนุกกับการทำแผลให้กลุ่มลูกหมาทั้งสามคนอย่างไร้ความรู้สึก ตั้งแต่ที่เหอฝูรายงานว่าได้ตัวพวกที่ปล้นร้านของเขา เมื่อสามวันก่อน เขาก็เข้ามาสั่งสอนพวกมันด้วยตัวเอง ก่อนจะให้ลูกน้องจับมัดเอาไว้ แล้วปลุกให้ตื่นวันละสามเวลาหลังอาหาร เพื่อทำแผลในแบบของพวกกระทิง

“โอ๊ย! พี่กระทิง อย่าทำอะไรพวกผมอีกเลย” สันติ หัวหนากลุ่มลูกหมาที่พาคนเข้าปล้นร้านทองหย่งจินสามสาขาใหญ่ร้องขอความเห็นใจทั้งน้ำตา สภาพร่างกายบอบช้ำจนอาจเรียกได้ว่า ‘ยับเยิน’

“ใช่ๆ พี่กระทิง ปล่อยพวกเราไปเถอะ ของพี่ก็ได้คืนไปหมดแล้ว...” อาฮั่ว หนึ่งในสองโหล่นที่เป็นลูกน้องของสันติยกมือไหว้ปลกๆ ท่ามกลางเสียงตบตบๆ ที่ดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง

“พี่กระทิง...” อาฮก น้องชายของอาฮั่วไหว้ขอชีวิตอีกคน “อย่าทรมานพวกผมอีกเลย พวกผมก็บอกไปแล้วว่าแค่ทำตามคำสั่งเสียเล้ง”

“พอ”

สิ้นเสียงของธาม ชายฉกรรจ์ห้าหกคนนั้นก็พร้อมใจกันถอยออกมา เจ้าพ่อหนุ่มยกมือรับเงินสามปึกใหญ่ๆ จากเหอฝูที่ยืนเยื้องอยู่ด้านหลัง โยนไปตรงหน้าพวกกลุ่มลูกหมาคนละหนึ่งปึก

“ฉันให้พวกแกเป็นค่าทำขวัญ”

สองโหล่นกับลูกพี่ใหญ่อย่างสันติต่างมองหน้ากันอย่างงุนงง นี่ก็ไม่นอกว่าเหตุใดธาม ธรรมชาติ ผู้ที่ใครต่อใครต่างขนานนามว่า ‘เจ้าพ่อกระทิงดุแห่งเยาหวาซ’ ถึงยังมีเมตตาจ่ายค่าทำขวัญ

“พวกแกสามตัวปล้นร้านของฉันสามร้าน ถึงฉันจะได้ของคืนมาครบ แต่ลูกค้าของฉันก็คงเสียขวัญไปอีกนาน ที่จริง...พวกแกไม่น่า

จะมีชีวิตรอดมาจนถึงวันนี้ด้วยซ้ำนะ”

“พี่...พี่กระทิง” สันติลนลานรีบยกมือไหว้ขอชีวิต “พวกผมผิดไปแล้ว อย่าฆ่าพวกผมเลยนะครับ”

“ฉันมีทางเลือกให้พวกแกสองทาง” ตามยื่นข้อเสนอด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “หนึ่ง มาทำงานกับฉันแทนเสียเล้ง หรือสอง ไปทำงานกับพญายม”

ชายฉกรรจ์ห้าหกคนหุบป็นออกมาปลดเชฟ นักโทษทั้งสามจึงต่างตาเบิกกว้าง ลนลานเบียดเข้าไปนั่งรวมกลุ่มกันท่ามกลางวงล้อมของปากกระบอกปืน

“ก็ต้องเลือกข้อหนึ่งอยู่แล้วสิครับพี่กระทิง” สันติละล้าละลักเอ่ยออกมา

“แต่ฉันขอเตือนเอาไว้ก่อนว่าอย่าได้คิดทรยศหักหลังฉันเป็นอันขาด เพราะไม่อย่างนั้น...พวกแกจะได้เจอกับพญายมทั้งที่ยังมีลมหายใจนี้แหละ สามวันมานี้คงรู้รสชาติพอหอมปากหอมคอแล้วใช่ไหม”

“รู้...รู้แล้วครับพี่” พวกมันพยักหน้ารับอย่างหวาดวิตก นั่นทำให้ตามยืมมุมปากอย่างพึงพอใจ อันที่จริงเขาคิดว่าสามคนนี้นคงไว้ใจไม่ได้ แต่น่าจะควบคุมได้ด้วยเงิน และเขาก็คิดว่าชีวิตของพวกมันยังมีประโยชน์กับเขามากกว่าจะส่งไปเป็นภาระของมัจจุราช

“พี่กระทิงครับ พี่กระทิง เกิดเรื่องใหญ่แล้วครับ” ลูกน้องคนหนึ่งวิ่งหน้าตาตื่นเข้ามาในตึกกว้าง เรียกความสนใจจากเจ้าพ่อนุ้มให้หันไปมองได้ไม่ยากนัก

“มีอะไร” ตามถามเรียบๆ พร้อมกับที่ปืนคิ้วดกดำเหนือดวงตาคมเล็กขึ้นเล็กน้อย

“พี่ฟงมีเรื่องกับเด็กเสิร์ฟในภัตตาคารजूคูยก็ครับ แม่นั่นหาว่าพี่ฟงไปจับกันเธอ แถมยังถีบพี่ฟงจนหน้าทิมลงในกระทะเกาถัด”

เจ้าพ่อนุ้มลุกพรวดจากเก้าอี้ นึกว่าตัวเองหูผาด

อาฟงเป็นหัวหน้าสาขาใหญ่ของร้านทองหย่งจิน มีหน้าที่รับผิดชอบด้านความปลอดภัยของทรัพย์สินภายในร้าน และคุมหัวหน้าสาขาเล็กๆ ทั้งหมด จัดได้ว่าเป็นลูกน้องฝีมือดีคนหนึ่ง ทั้งยังเอาการเอางาน แม้บางครั้งจะอารมณ์ร้อนไปบ้าง แต่ไม่เคยทำให้กรมต้องผิดหวังเลยสักครั้งเดียว

“เป็นไปได้ยังไง อาฟงนะหรือจะจับกันเด็กเสิร์ฟ หมอนั่นวันๆ เทบจะไม่มีเวลาสนใจผู้หญิงด้วยซ้ำ” เหวอผู้วิเคราะห์ด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ก่อนหันไปทางแปดตระกูลหยางที่หน้าไม่เหมือนกัน ทว่าคล้ายคลึงกันมาก แล้วเลิกคิ้วขึ้นในเชิงถามความเห็น

ปี่เตอร์ หยาง กับไมเคิล หยาง พร้อมใจกันพยักหน้าเห็นด้วย พวกเขาเป็นบอดีการ์ดของกรม ทำงานกับกรมมานานพอๆ กับเหอผู้ดังนั้น เมื่อกรมขยายธุรกิจหย่งจินจีวเลรีมาที่เมืองไทย พวกเขาจึงติดตามมาด้วย และรู้จักอาฟงเป็นอย่างดี

“เมื่อกี้...แกบอกว่าคนที่มีเรื่องกับอาฟงคือใครนะ” เจ้าพ่อหนุ่มกรมเสียงเรียบ

“เด็กเสิร์ฟในร้านครับ เห็นพี่ฟ่งบอกว่าแม่นั่นเป็นพวกหย่าซ่า คิดจะหลำไฟพิเศษกับลูกค้าในร้าน แต่พอพี่ฟ่งไม่เล่นด้วย แม่นั่นก็โวยวายว่าพี่ฟ่งจับกัน จนคนในร้านเข้าใจผิดกันหมด”

“แบบนี้มันหยามหน้ากันชัดๆ” เจ้าพ่อหนุ่มมรสุวาทก่อนกำหมัดแน่นจนกระดูกสันหลังกร๊อบ

พนักงานในภัตตาคารจั่วคุยก็ทุกคนล้วนรู้จักเขากับอาฟงเป็นอย่างดี นางหย่าซ่าคนไหนกันที่กล้าอวดดีมาใส่ร้ายป้ายสีคนของเขา สร้างความเสื่อมเสียให้แก่ชื่อเสียงของพวกกระเทิง หากข่าวแพร่สะพัดออกไปว่าอาฟงแพ้ผู้หญิงจนหน้าทึมกระเทเกาลัด ใครต่อใครคงได้หัวเราะเยาะว่าเจ้าพ่อกระเทิงดุแห่งเยวราชเลียงลูกน้องไม่เอาอ่าว

“แม่นั่นไม่รู้หรือไม่ว่าล้อเล่นอยู่กับใคร”

“น่าจะไม่รู้หรอกครับพี่ ได้ยินว่าแม่นั้นเพิ่งย้ายมาอยู่ที่นี่ไม่กี่วัน”

“เห็นที่ต้องทำความรู้จักกันหน่อยแล้ว” สิ้นเสียงของเจ้าพ่อหนุ่ม
เหอฝู่ก็พยากรณ์ได้ทันทีว่าแม่สาวเสิร์ฟหน้าใหม่คนนั้นคงไม่สามารถ
ใช้ชีวิตอยู่อย่างสงบในเยาวราชได้อีกต่อไป

“जूค्यूก็มีบริการส่งถึงบ้านด้วยเหอคะ” เพี้ยนภาถึงกับถาม
ออกไปด้วยแวตางุนงง เมื่อจู่ๆ หัวหน้าที่เธอก็เดินถือถาดกระดาด
ประทับตราสัญลักษณ์ ‘जूค्यू’ มาให้ บอกว่าข้างในเป็นอาหารกล่อง
ที่ลูกค้าท่านหนึ่งโทรศัพท์มาสั่งไว้

“ปกติก็ไม่มี แต่ลูกค้าคนนี้วีไอพี เป็นเพื่อนสนิทเจ้าของร้าน
เราก็ตอบต้องส่ง” ว่าแล้วสาววัยสามสิบต้นๆ ในชุดที่ฟ้าสีดาลัยดอกไม้
ซึ่งเป็นเครื่องแบบหัวหน้าพนักงาน ก็ส่งถาดกระดาดให้เพี้ยนภาอีกครั้ง

“แต่อย่าไม่ได้มีหน้าที่ส่งอาหารนี่คะ แล้วนี่มันก็ใกล้จะได้เวลา
เลิกงานแล้วด้วย”

“ที่นี่ไม่มีใครมีหน้าที่ส่งอาหารทั้งนั้นแหละ เพราะเราไม่ได้มีบริการ
ส่งเป็นประจำ เอาเป็นว่าถ้าส่งอาหารเสร็จ เธอก็กลับบ้านได้เลยแล้วกัน
ไม่ต้องกลับเข้ามาตอกบัตรอีก” หัวหน้าส่งเพียงเท่านั้นก็จับมือเพี้ยนภา
มารับถาดกระดาดในเชิงบังคับ

“เอานี้ จันจตุที่อยู่ไว้ให้นะแล้ว ทั้งหมดห้าร้อยเจ็ดสิบบาทนะ”

หัวหน้าเดินกลับไปดูความเรียบร้อยในภัตตาคารอีกครั้ง เพี้ยนภา
จึงได้แต่ยกมือขึ้นเกาศีรษะอย่างงงๆ

“ปกติไม่มีใครมีหน้าที่ส่ง ก็เลยมาลงกับเด็กใหม่อย่างเราสินะ”
หญิงสาวบนกับตัวเองอย่างเสียไม่ได้ ก่อนจะถอนหายใจแล้วหยิบ
กระดาดโน้ตแผ่นเล็กๆ ภายในถาดที่อยู่ของลูกค้า

“ธาม ธรรธร สนุกเกอร์คลับ ถนนทองใหม่” หญิงสาวครุ่นคิด
สักพักก็จำได้ว่าอยู่ไม่ไกลจากซอยห้องเช่าของตนเองมากนัก ริมฝีปาก

อวบอิมสี่ซมพระเรื่อจิงขัยย้อมอย่างเบาใจ
“นี่กว่าจะต้องนั่งรถไปส่งไกลๆ เสียอีก”

3

“กระทิงเปลี่ยว”

ป้ายบอกชื่อ ‘ถนนกนกนิวิ’ ที่ตั้งอยู่หัวมุมบาทวิถีนั้นทำให้ เพ็ญนภามั่นใจว่าตนเองมาไม่ผิด แต่ภาพของร้านค้าต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น คาราโอเกะ ไนต์คลับ หรือร้านอาหาร ล้วนเต็มไปด้วยผู้คนพลุกพล่าน จนโตะลั่นออกมาด้านนอก

หญิงสาวมองหาสติกเกอร์คลับไม่เจอ จึงตัดสินใจถามทางจาก คนที่เดินผ่านไปมาแถวนั้น

จากนั้นประมาณสิบกว่านาที เพ็ญนภาซึ่งอยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาว กับกางเกงยีนห้าส่วนก็มาหยุดอยู่หน้าทางเข้าสติกเกอร์คลับหรูหรา ก่อนจะตรงเข้าไปถามสาวใหญ่แต่งกายจัดจ้านที่นั่งอยู่หน้าเคาน์เตอร์

“สวัสดิ์ค่ะอาเจ้ คือ...หนูมาหาคนชื่อธาม ธรรม เขาอยู่ที่นี้ หรือเปล่าคะ”

สีหน้าแปลกใจของอาเจ้ทำให้หญิงสาวตัดสินใจยกกระจกตาเข ขึ้นแสดงเจตนา

“คือหนูมาจากภัตตาคารजूคุยกี้คะ คุณธาม ธรรม เป็นคน โทรศัพท์ไปสั่งให้เอาอาหารมาส่ง”

“อ้อ งั้นรอเดี๋ยวนะ” อาเจ้พูดไทยสำเนียงจีน ก่อนเดินขึ้นบันได หายไปสักพัก แล้วกลับมาอีกครั้ง “อาเฮียกระทิงอยู่ห้องข้างบน

เดียวล้อขึ้นไปชั้นสอง แล้วเลี้ยวซ้าย อีอยู่ห้องในสุด”

“เอี้ยกระทิง?” เพ็ญภาพิมพ์ากับตัวเอง คิ้วเรียวสวยขมวดเข้าหากันเมื่อรู้สึกคุ้นชื่อนี้ชอบกล

“ก็อาคุณธาม ธรรร นั่นแหละ คนที่เยาววราขใครๆ ก็เรียกชื่อว่า อาเอี้ยกระทิง ลือมาจากไหนฮ้า আহมวย ถึงไม่รู้จักก็” อาเจ้าหัวเราะก่อนเดินกลับไปนั่งประจำเคาน์เตอร์อีกครั้ง ตอนนั้นเองที่เพ็ญภาเริ่มนึกออกว่าเธอเคยได้ยินชื่อนี้มาจากหยกมณีเมื่อช่วงหัวค่ำ

‘เขาเป็นคนของพี่กระทิงนะ งานนี้พี่กระทิงเอาเธอตายแน่’

หยกมณีไม่ทันได้ขยายความว่าพี่กระทิงเป็นใคร หัวหน้าที่เดินมาตามไปร้องเพลงเพื่อช่วยดึงสถานการณ์กลับสู่สภาวะปกติเสียก่อน ตอนนั้นเธอเองก็ถูกหัวหน้าเรียกเข้าไปเฝ้าชุดใหญ่ที่หลังร้าน ทั้งยังบอกอีกว่าจะหักเงินเดือนไปจ่ายค่าเสียหายที่เกิดขึ้น ก่อนจะถูกใช้ให้มาส่งอาหารในตอนดึก

“หวังว่าคงเป็นแค่เรื่องบังเอิญนะ” เพ็ญภาปลอบใจตัวเอง สูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ ก่อนตัดสินใจเดินขึ้นไปยังชั้นสอง แม้ยังไม่รู้ว่าอาเอี้ยกระทิงคนนี้เป็นใคร แต่ท่าทางตกอกตกใจของหยกมณีก็ทำให้เธออดวิตกไม่ได้

หญิงสาวเคาะประตูเรียกเมื่อมาถึงห้องวีไอพีทางด้านซ้าย

“อาหารที่สั่งมาส่งแล้วค่ะ”

เพ็ญภายืนรออยู่ครู่หนึ่ง เมื่อไม่มีใครมาเปิดประตูจึงอดคิดไม่ได้ว่าเสียงเพลงดังกระหึ่มที่ลอดออกมาถึงด้านนอกนั้นอาจทำให้ลูกค้าไม่ได้ยิน เธอยกมือขึ้นเคาะประตูเรียกอีกครั้งอย่างใจเย็น

“อาหารที่สั่งมาส่งแล้วค่ะ” เพ็ญภาพูดเสียงดังกว่าครั้งแรกเล็กน้อย แต่ผลปรากฏกลับยังเหมือนเดิม เธอถอนหายใจยาว ก่อนตัดสินใจพูด “ขออนุญาตนะคะ”

เพ็ญภายื่นมือไปหมุนลูกบิดประตูให้เปิดออก ภาพแรกที่เห็น

คือชายหนุ่มสี่คนกำลังผลัดกันเล่นสนุกเกอร์อยู่ตามมุมต่างๆ ของโต๊ะ

คนแรกสวมเสื้อสีดำมาดเนียบ มีหนวดเคราหรือมเคร็มบนใบหน้า แต่ก็นับว่าหล่อเหลาเอาการทีเดียว ส่วนคนที่สองกับคนที่สามสวมเสื้อยืดธรรมดาทั้งกางเกงยีนตัวโคร่ง ร่างกายแข็งแรงบึกบึน โครงหน้าคล้ายกันราวกับฝาแฝด แต่ก็มีบางส่วนที่ไม่เหมือนกันเสียทีเดียวนัก

คนสุดท้ายสวมเสื้อกล้ามสีขาวกับกางเกงยีน อดกล้ำมเป็นมัดๆ ลำแขนแข็งแรงกำลังเล็งลูกกลมๆ บนโต๊ะ แต่ความที่เขาหันหลังให้ประตู เพื่อกำลังจะไม่เห็นหน้า

“ขอโทษนะคะ ฉันมาจากภัตตาคารजूकुยกี้คะ ไม่ทราบว่าคุณไหนชื่อคุณธาม ธาราคะ”

ไม่มีเสียงใครสักคนตอบรับ ทั้งยังเอาแต่มองเกมกีฬาบนโต๊ะ จนเพื่อกำลังอดคิดไม่ได้ว่าตนเองมาผิดห้อง แต่พอถอยกลับออกไปหนึ่งก้าวแล้วหันซ้ายแลขวา เธอก็แน่ใจว่าห้องที่ตนเองยืนอยู่นี้แหละคือห้องสุดท้าย เพื่อกำลังตัดสินใจถามใหม่อีกครั้ง

“ขอโทษนะคะ ไม่ทราบว่าคุณไหนชื่อคุณธาม ธาราคะ ฉันเอาอาหารมาส่ง” เธอเสียงดังขึ้นกว่าตอนแรก คิดในแง่ดีว่าเสียงเพลงอาจกลบเสียงเธอไปเสียสนิท ทว่าสองแฝดกับหนุ่มหล่อหน้าหนวดกลับยังเอาแต่มองลูกกลมๆ ที่คนใส่เสื้อกล้ามแทงไปเมื่อครู่

พอลูกนั้นลงหลุม คนเดิมก็เปลี่ยนมุมไปเล็งลูกใหม่ ทำให้เพื่อกำลังชักเริ่มโมโหติดๆ

อันที่จริงพวกเขาน่าจะรู้ตัวตั้งแต่มีกคนเปิดประตูเข้ามาด้วยซ้ำ!

เธอไม่ใช่ผี ไม่ใช่วิญญาณ ไม่ใช่อากาศธาตุเสียหน่อย!

“คุณธาม ธารา คือคนไหนคะ” เพื่อกำลังตะเบ็งเสียง รู้สึกเหมือนใกล้จะสิ้นสุดความอดทนอยู่รอมร่อ

เธอนับหนึ่ง...สอง...สามในใจ เมื่อยังไม่มีใครหันมาตอบรับ ใบหน้าสวยหวานจึงเริ่มมองหาสเตอริโอซึ่งตั้งอยู่บนชั้นริมผนังด้านขวา

แล้วถือวิสาสะเดินตรงไปปิดเพลง

ตอนนั้นเองที่ทุกคนในห้องหันมามองเธอ เว้นคนที่หันหลังเล็ง
ไม้คิวอยู่เท่านั้น เขาเพียงแค่อึดตัวขึ้นยืนเต็มความสูง ละความสนใจ
จากเกมกีฬา

“ขอภัยค่ะ ฉันเรียกแล้วไม่มีใครได้ยิน ฉันมาจากภัตตาคาร
जूคูย...”

“เสียมารยาท”

เสียงตำหนิเรียบๆ ของคนที่กำลังหันหน้ามาหาทำเอาเพี้ยนภา
ถึงกับยืนนิ่ง ตัวชา ดวงตาสีดำเช่นเดียวกับคิ้วคดหนาที่พาดอยู่นั้น
เหมือนมีพลังบางอย่างที่ทำให้เธอกระดิกตัวไปไหนไม่ได้

เธอรู้สึกว่าเขาคล้ายคนที่เธอรู้จัก...หญิงสาวจ้องบุรุษตรงหน้า
พยายามพิศมองอย่างละเอียด แต่ยิ่งมองนานเข้าก็ยิ่งค้นพบว่ารูปร่าง
เขาสูงใหญ่กว่า โครงหน้าเรียวได้รูปสลักเสลามากกว่า และแม้ว่าเขา
จะไม่ใช่มนุษย์ที่เธอรู้จัก เพี้ยนภากลับยังคลั่งคล้ายคลึงคลาว่าเคยเจอกัน
ที่ไหนมาก่อน

“คิดว่าตัวเองเป็นใคร ถึงได้ปิดเพลงที่ผมเปิดไว้”

เสียงเรียบๆ นั้นทำให้หญิงสาวเรียกสติที่หลุดลอยไปกลับคืนมา
ได้อีกครั้ง เพี้ยนภาอีกอึดอยู่ครู่สั้นๆ ก่อนอธิบายตามตรง

“คือฉันเรียกพวกคุณอยู่นานแล้ว แต่ไม่มีใครหันมา”

“ก็เลยต้องถือวิสาสะปิดเพลง?”

“ฉันมีทางเลือกอื่นที่ดีกว่านั้นหรอกค่ะ”

เมื่อเขาทวนมา หญิงสาวก็ทวนกลับ ตอนนั้นเองที่เธอเห็นเขาโยน
ไม้คิวให้ชายหนุ่มมวดเนี้ยบรับไปถือไว้ ร่างสูงเดินตรงมาที่เธอพลง
หลุบตามองต่ำกวาดางลงไป

“ถ้าให้ผมแนะนำ...ลองปลดกระดุมออกสักสองสามเม็ด อาจมี
ใครหันไปเห็นคุณตั้งแต่ตอนคุณยังไม่อ้าปากก็ได้”

เพ็ญภาหน้าตึงขึ้นมาทันที ไม่อยากเชื่อเลยว่าสามสัปดาห์นี้จะมีดวงสมพงศ์กับพวกผู้ชายถ่อยสลุอย่างแรง นับตั้งแต่ไอ้เหินซี้เก็กที่สนามบิน ไอ้โรคจิตชอบจับก้นผู้หญิงในภัตตาคาร มาจนถึงเทพบุตรชาตานตรงหน้าเธอ

“วิธีการหาลูกค้ำมันไม่ได้ยุ่งยากถึงขนาดต้องอะอะไยไยว่าใครจับก้น แถวนั้น...แค่แต่งตัวเอกซๆ โชว์เนียนมู่นั้น กวักมือเรียก แล้วยกนิ้วบอกราคา เพียงเท่านี้ก็ได้ลูกค้ำแล้ว แต่มาใหม่ๆ ถ้ายังไม่กล้าทำอะไรชัดเจน ลองทำตามที่ผมแนะนำก็ได้ รับรอง...” เขาหลุบตามองเนินอกของเธออีกครั้ง

“แม่ให้มาเยอะขนาดนี้ ลูกค้าติดตรึม”

รอยยิ้มมุมปากของเขาทำให้หญิงสาวแทบอยากจะเอามือดัดลิ้นอุบาทว์ๆ นั้นให้ขาดเป็นสองท่อน ผู้ชายอะไรหน้าตาดีเสียเปล่า นิสัยหยาบคาย ถ่อย สลุที่สุดเท่าที่ชีวิตของเธอเคยประสบพบเจอ หากไม่คิดว่าเขาเป็นพวกเดียวกับลูกค้าวีไอพีของหัวหน้า เธอคงไม่ยืนนั่งฟังเขาถกถางอยู่เฉยๆ เป็นแน่

“ตกลงว่าที่นี่ไม่มีใครซื้อธาม ธรรธ ไซ้ไหม ฉันจะได้กลับ” เพ็ญภาพยายามสงบสติอารมณ์ ไม่อยากให้เรื่องที่เกิดขึ้นบานปลายมากไปกว่านี้ ทั้งยังเริ่มเดาได้เลาๆ แล้วว่าธาม ธรรธ หรือพี่กระทิงที่หยกมณียำเกรงนักหนานั้นตั้งใจเรียกเธอมาหาเรื่อง

“ผมนี่แหละ ธาม ธรรธ”

หญิงสาวถึงกับนิ่งงันแทบทำอะไรไม่ถูก เธอกำลังเผชิญหน้าอยู่กับพี่กระทิงตัวจริงเสียงจริงหรอกหรือ รูปร่างหน้าตาของเขาดูดีเหมือนนายแบบมากกว่าจะมีฉายาเหมือนนักเลงถ่อยกระทิงถึกอะไรนั่นเสียอีก แต่อันที่จริงนิสัยของเขาก็ถ่อยขั้นเทพ

“ไม่สิ! ต้องบอกว่าถ่อยขั้นมารต่างหาก

“หาร้อยเจ็ดสิบบาทค่ะ” เธอตัดสินใจส่งถุงอาหารจากภัตตาคาร

ให้จอมมารกระตือรือร้นปัญหา

“รวมหมดทุกอย่างสิ จะได้จ่ายที่เดียวให้ครบ”

“ก็นี้แหละค่ะ รวมหมดทุกอย่างแล้ว”

“ทำไมราคาถูกลงล่ะ หรือว่ามันยับเยินจนแทบใช้การไม่ได้”

เพ็ญภาวอดคิ้วมุ่น รู้สึกงงๆ อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะสัมผัสได้ถึง
สายตาโลมเลียมแถมดูถูกของจอมมาร และเริ่มเข้าใจว่าเขาหมายถึง
อะไร

“ตกลงว่าคุณไม่ได้อยากจะซื้อจริงๆ ใช่ไหม ฉันจะได้กลับ”

“อยากสิครับ เพราะว่าถ้าผมไม่อยาก...คงไม่โทร. สั่งคุณมาส่ง
ถึงนี่ เพียงแต่ผมก็แค่ไม่เคยซื้อของถูกขนาดนี้มาก่อน แต่ก็ไม่เป็นไรนะ
เพราะบางทีของถูกที่ใช้จะไร้คุณภาพเสมอไป มันคงต้องลองพิสูจน์
ดูก่อน ถึงรู้ว่าถูกและดียังมีอยู่จริงหรือเปล่า”

คำพูดแดกดันเหล่านั้นทำให้เพ็ญภาวหมดความอดทน แต่
เห็นแก่ที่เขาเป็นเพื่อนสนิทกับเจ้าของภัตตาคารที่เธอทำงานอยู่
เพ็ญภาวจึงเม้มริมฝีปากแน่น แล้วหมุนตัวกลับออกไป

“คุณยังไปไหนไม่ได้” เสียงธามดั่งขึ้นด้านหลัง พร้อมกับที่สอง
แฝดสาวเท้าตามมาขวางหน้าหญิงสาวไว้

“แล้วคุณจะทำอย่างไร” เธอหันกลับมาถามเสียงห้วน ถ้าเขา
เกลี้ยเรียกเธอมาหาเรื่อง ก็มีเรื่องกันให้มันจบๆ ไปเลยดีกว่า

“คิดว่าทำร้ายคนของผมแล้วมันจะจบง่ายๆ เหรอ”

เพ็ญภาวอาจไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร ใหญ่มาจากไหน แต่ตัวเขาเอง
ก็รู้จักเธอน้อยไปเหมือนกัน

“ก็คนของคุณลวนลามฉันที่ภัตตาคาร จะให้ฉันยินยอม ปล่อยให้
ให้จับกันง่ายๆ ฉันก็เห็นทีจะทำไม่ได้เหมือนกัน” เธอพูดกระซอกเสียง
อธิบายอย่างไม่ยอมความ

“พี่กระตือรือร้นมาจนถึงแล้วครับ”

เสียงของปีเตอร์ที่ดังขึ้นทางด้านหลังทำให้หญิงสาวหันกลับไปมอง ตอนนั้นเองที่เธอเห็นสองแฝดเบี่ยงกายหลบให้อาฟงเดินเข้ามาในห้อง ใบหน้าของเธอเป็นรอยแดงพองจนต้องแปะผ้าก๊อชเอาไว้หลายจุด อีกทั้งยังขาอะเผลกหนึ่งข้างโดยที่เธอไม่รู้ว่าจะเกิดจากอะไร แต่ก็พอจะเดาได้ว่าคงเป็นผลพวงจากตอนพุ่งหลาวไปหน้าที่มีลมกระทะเกาหลัง

“คนนี้ใช่ไหมอาฟง ที่ทำให้นายต้องอยู่ในสภาพนี้” ฌามซักก่อนเพ็ญภาจะเห็นคนของเขามองมายังเธอด้วยแวตาคำแนใจ

“นางนี้แหละครับพี่กระทิง นางผู้หญิงหย่าร้างที่ทำให้ใครต่อใครเข้าใจผิด!”

“เข้าใจผิดหรือ” หญิงสาวหัวเราะ “กล้าพูดนะไอ้โรคจิต!”

อาฟงถลึงตาจ้องหน้าหญิงสาว แต่เมื่อเขาทำอะไรจะตรงเข้ามาทำร้าย เสียงปรามของฌามก็ทำให้สองเท้านั้นหยุดชะงักไป

“อาฟง ผู้หญิงคนนี้บอกฉันว่านายลวนลามเธอก่อน”

เพ็ญภาไม่ยอมเชื่อเลยว่าจอมมารจะออกตัวปกป้องเธอ ทั้งที่เมื่อครู่เพิ่งแสดงกิริยาหยาบคายกับเธอ หรือที่จริงแล้วเขายังพอมีความยุติธรรมอยู่บ้าง ถึงได้ไม่ฟังความข้างเดียว แล้วเรียกเธอมาเคลียร์ซึ่งๆ หน้า

“พี่กระทิง ผมไม่ได้ทำ ผมอยู่กับพี่มานาน...พี่น่าจะรู้ว่าผมเป็นคนยังไง” อาฟงใส่อารมณ์ระหว่างหันกลับไปอธิบาย

“ลูกน้องผมบอกว่าไม่ได้ทำ คุณได้ยินไหม”

“เขาโกหก!” เพ็ญภายืนกรานเสียงแข็ง ขณะที่ชายหนุ่มเอามือล้วงกระเป๋า

“แล้วคุณมีหลักฐานอะไรหาว่าคนของผมโกหก” คิ้วหนาเลิกขึ้นระหว่างย่นถาม จนเธอชักไม่แน่ใจแล้วว่าเขาคือคนกลางจริงๆ

“ไม่จำเป็นต้องมีหลักฐาน ใครทำอะไรไว้ย่อมต้องรู้ดีอยู่แก่ใจ” หญิงสาวปรายตาไปยังคนเจ็บอย่างติดจะเหน็บแนมเล็กๆ

“แต่ผมรู้ดีว่าคนของผมเป็นคนประเภทไหน เขาไม่มีทางทำอะไรอย่างที่คุณกล่าวหา ยิ่งถ้าไม่มีหลักฐาน ก็หมายความว่าคุณตั้งใจสร้างสถานการณ์เพื่อใส่ร้ายเขา”

ดวงตาคู่สวยหันขวับมาจ้องชายหนุ่มเขม็ง รู้สึกได้ทันทีว่าเขาแค่ได้สวนพอฟเป็นพิธี แต่ตัดสินใจไปแล้วว่าเธอผิด

“เห็นแก่ที่คุณเพิ่งมาอยู่เยาวราชใหม่ๆ และผมเองก็ไม่อยากจะได้อะไรจากรังแกผู้หญิงไม่มีทางสู้ คุณควรจะขอโทษอาฟงซะ”

ริมฝีปากงามเริ่มเข้าหากันด้วยความคับแค้นใจ เธอไม่น่าเปลืองไปหลงชื่นชมว่าเขายังมีความยุติธรรมอยู่บ้างเลยจริงๆ

“ฉันไม่จำเป็นต้องขอโทษคนที่จับกันฉัน และถ้าคุณอยากจะทำอะไรฉันก็เชิญตามสบาย คนที่เยาวราชเขาจะรู้กันให้ทั่วว่าธามธรร เป็นคนยังไง!”

“แล้วคุณว่าผมเป็นคนยังไงล่ะ”

“รู้ความยุติธรรม รังแกผู้หญิง”

“นั่นเพราะว่าคุณรังแกคนของผมก่อน”

“คนของคุณอยากหน้าด้านมาจับกันฉันทำไม”

“หมายความว่าถ้าใครจับกันคุณ คุณก็จะเอาหน้ามันที่มลงในกระทะเกล็ด?”

“ใช่!” หญิงสาวเซิดหน้าขึ้นอย่างไม่หวั่นเกรง ตอนนั้นเองที่เธอเห็นธามสืบท่าเข้ามาใกล้ เขากะชากแขนเธออย่างแรง จนเธอลอยไปปะทะกับอกแกร่ง

“คุณจะทำอะไร!” เธอตื่นชุกชุก ก่อนที่มือหนาจะบีบกันเธอ กดแนบกับหน้าขาของเธอ ซึ่งเพี้ยนภาวรู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างกำลังขยายตัวขึ้นมาด้วย

เพี้ยนภาวน้ำร้อนผะผ่าว ยิ่งเมื่อเห็นรอยยิ้มมุมปากของเขา เธอก็ยิ่งบอกไม่ถูกว่าหน้าแดงจัดเพราะโกรธหรืออายมากกว่ากัน

“เสียใจด้วยนะที่ตรงนี้ไม่มีกระทะเกาต์”

เพ็ญนภายกมือขึ้นหมายจะตบหน้าคนจิตสกปรก แต่เขาก็ไกวพอที่จะจับข้อมือเธอเอาไว้ได้ทัน

“ขอโทษอาพงเดี๋ยวนี้ คุณเคยบอกเองไม่ใช่หรอ...คำว่าขอโทษมันไม่ได้พุดยาก็ขนาดให้ใครต้องเอ่ยปากทวง”

ประโยคนั้นทำเอาหญิงสาวถึงกับนั่งงันไปครู่ใหญ่ เธอจ้องหน้าเขาก่อนเริ่มจำได้รางๆ ว่าเขาเป็นคนเดียวกับไอ้เหี้ยที่เก็กหน้าสนามบิน

วันนั้นเขาสวมแว่นดำอำพรางใบหน้าไว้ มิน่าเล่า เธอถึงได้รู้สึกคุ้นหน้าเขาเหมือนเคยเจอที่ไหนมาก่อน

ให้ตายเหอะ ทำไมโลกถึงได้กลมจนน่าเกลียดอย่างนี้

“ที่แท้ก็คุณนี่เอง ฉันไม่แปลกใจแล้วว่าทำไมคนของคุณถึงใจกล้าหน้าด้าน ลวนลามผู้หญิงในที่สาธารณะ แล้วไม่ยอมรับว่าตัวเองผิดที่แท้ก็เพราะมีคนอย่างคุณเป็นแบบอย่าง”

“คนอย่างผมทำไม”

“หน้าด้าน มารยาททราม สกปรก ถ่อย ชอบฉวยโอกาส”

นัยน์ตาวาวโรจน์ของเขาฟ้องให้รู้ว่าเขาไม่เคยถูกใครด่าขนาดนี้มาก่อน ทั้งๆ ที่เธอคิดว่านิสัยต่ำช้ากักขฬะอย่างเขาน่าจะชินกับถ้อยคำหยาบคายกว่านี้ด้วยซ้ำ

“ผมให้ออกาสคุณพูดอีกคำเดียว ขอโทษหรือไม่ขอโทษ”

“ไม่!”

ธามชบگرامแน่น ก่อนหันไปสั่งลูกน้องด้วยน้ำเสียงห้าวเกรี้ยว

“ออกไปให้หมด!”

เพ็ญนภาใจหล่นวูบเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าลูกน้องชายหนุ่มเดินตามกันออกไป ทั้งยังปิดประตูห้อง ทั้งเธอเอาไว้กับเขาตามลำพัง

“คุณจะทำอะไร” เธอเริ่มตื่นชุกชลัก ออกแรงผลักไล่ชายหนุ่มอีกครั้ง แต่ไม่สำเร็จ

“ทำสิ่งที่คุณสบประมาทผมไว้เมื่อครั้งนี้ไง หน้าด้าน มารยาททรมาน
สลุด ถ่อย ชอบฉวยโอกาส มีมากกว่านี้อีกไหม จะได้ทำให้ครบ”

“เลว!”

ไม่ทันขาดคำ ใบหน้างามก็ถูกดึงไปจูบหนักหน่วงที่ริมฝีปาก
เพ็ญภาคว่อนข้างตกใจในวินาทีแรก แต่เพียงครู่เดียวก็ออกแรงผลักเขา
ออกไปได้สำเร็จ ก่อนยกมือขึ้นตวัดกระแทบแก้มสากนั้น

เพียะ!

ธามถลึงตา ตรงเข้ามาหาเธออีกครั้ง แต่ในระหว่างที่เพ็ญภาวยับ
ถอยหลังเตรียมจะตั้งหลัก กลับถูกอุ้มไปกดลงบนโต๊ะสนุกฯ จนลูกกลมๆ
บนนั้นกลิ้งแกมกระเด็นไปคนละทิศละทาง

“คนถ่อย! ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้นะ!” หญิงสาวพยายามต่อต้าน
คนตัวโตกว่าที่กำลังป็นขึ้นมาร่อมเธอไว้

“ตกลงจะไม่ขอโทษใช่ไหม” ธามถามเสียงกระด้าง ตรึงมือ
ทั้งสองข้างของหญิงสาวไว้แน่น

“ฉันไม่ได้ทำอะไรผิด ทำไมต้องขอโทษด้วย พวกคุณนั่นแหละ
ที่ต้องขอโทษ!” เพ็ญภาประกาศอย่างไม่วุ่นเกรง ก่อนจะได้เห็น
รอยยิ้มเย็นยะเยือกแบบที่ทำให้หัวใจเต้นแรง ได้เลาๆ ว่าเขาจะทำ
อะไรต่อจากนี้

เพ็ญภาหลับตาปี๋ บ่ายหน้าหนีเมื่อธามก้มลงมาจูบใช้ที่ชอกคอ
ขาวนวล ซ้ายยังเคลื่อนไหวไปที่ชายเสื้อแบบพร้อมจะล้วงเข้าไปทุกเมื่อ
จนเธอสะดุ้งโหยง

“โอ๊ย!” ธามยกมือขึ้นกุมศีรษะซึ่งโขกไปด้วยเลือด ลูกสนุกฯ
ในมือหญิงสาวเป็นเครื่องบ่งบอกชั้นยอดว่าเขาประมาทเธอเกินไป

เพ็ญภาโยนอาวุธกลมๆ ในมือทิ้ง ก่อนถีบร่างคนตัวโตให้ออกห่าง
เธอถือโอกาสนั้นกระโดดตามลงมาจากโต๊ะ พอเห็นลูกน้องของธาม
เปิดประตู เธอก็รีบคว้าไม้ค้ำที่อยู่ใกล้มาฟาดเข้าที่ท้ายทอยของปีเตอร์

ซึ่งพยายามจะเข้ามาจับ แม่นยำเสียจนอดตะลึงไม่ได้

ผัวะ!

เมื่อไม่เคิลพยายามจะเข้ามารวบตัว หญิงสาวก็รีบมุดหลบไปด้านหลัง ก่อนจะใช้ไม้ควิฟาดไปที่เหอผู้ซึ่งดักอยู่แถวนั้น แต่ครั้นเขายกมือขึ้นรับเอาไว้ ทั้งยังพยายามจะกระชากอาวุธไปหาตน เพื่ณภาพก็ตัดสินใจปล่อยมือดี้อๆ ยังผลให้เหอผู้เสียหลักหงายหลัง เธอฉวยโอกาสนั้นวิ่งหนีออกจากห้องทันที

ท่ามกลางความซุลมุนวุ่นวายที่เกิดขึ้น งามมองตามหลังไวกๆ ของยายตัวแสบอย่างนี้กังขาว่าเธอเป็นสาวเลิฟจริงๆ หรือเปล่า ท่าทางการใช้อาวุธของเธอไม่เหมือนคนที่ตกใจจนทำอะไรไปตามสถานการณ์ แต่เหมือนคนที่ผ่านการฝึกฝนศิลปะการป้องกันตัวมาอย่างดี

ตอนอยู่สนามบินก็ครั้งหนึ่งแล้ว เขาออกแรงบีบข้อมือเธอจนเขียวช้ำขนาดนั้นยังไม่ร้องสักแอะ

ผู้หญิงคนนี้เป็นใคร และมาทำอะไรที่เยาวราช?

“จับตัวผู้หญิงคนนั้นเอาไว้!” เหอผู้ตะโกนสั่งระหว่างวิ่งตามลงบันไดมายังชั้นล่าง เขาชี้ไปยังแผ่นหลังของคนตัวเล็กที่กำลังวิ่งออกไปทางหน้าร้าน บรรดาพรรคพวกที่กระจัดกระจายอยู่แถวนั้นจึงรีบวิ่งไล่ล่าหญิงสาว

เพ็ญภาพเหลียวกลับมามองด้านหลัง เห็นท่าไม่ดี เพิ่งถูกคิดได้ว่าถนนก่งหนิวคงเป็นแหล่งรวมตัวของพวกกระติง ซึ่งอันที่จริงเธอควรจะได้ตั้งใจแต่ได้ยินชื่อถนนแล้วด้วยซ้ำ

‘ก่งหนิว’ แปลเป็นภาษาไทยได้ว่า ‘กระติง’

บ้าชะมัด! เธอไม่น่าหลงพาตัวเองเข้ามาในดงกระติงเลย แถมยังเป็นพวกกระติงเปลี่ยวอีกด้วย แค่นี้ถึงตอนที่เจ้าพ่อกระติงอุ้มเธอไปกดลงบนโต๊ะสนุกฯ เธอก็อดเสียตายไม่ได้ที่ตอนถีบเขาลงจากโต๊ะไม่ถีบ

ให้ต่ำกว่าหน้าต่างอีกสักคืบ

พ้นจากสนุกเกอร์คลับมาได้ หญิงสาวก็ตัดสินใจมองหาตรอกชอกชอยเล็กๆ เพื่อพาตัวเองหลบออกไปจากถนนงหวิน เธอวิ่งเลาะไปตามตรอกมืดและแคบ ก่อนหันกลับไปสำรวจทางด้านหลังอีกครั้ง

แฝดตระกูลหยางกับชายอีกสิบกว่าคนยืนมองหาเธออยู่ สักพักก็มีใครคนหนึ่งหันมาเห็นเธอเข้า ทั้งยังรีบอกรวดพวกให้รีบตามมา

“อยู่นั่น!”

เพ็ญภาตกใจ รีบติดสปีดที่เท้า วิ่งเลี้ยวไปทางซ้ายมือของตรอกข้างหน้า

เสียงเพลงจากไนต์คลับและร้านอาหารต่างๆ เริ่มเบาลงตามระยะทางที่เธอวิ่งห่างออกมา ทว่าเสียงฝีเท้าของชายฉกรรจ์นับสิบนั้นกลับยังคงตามมาอย่างต่อเนื่อง เช่นเดียวกับเสียงหัวใจที่เต้นระทึกของเธอ

หญิงสาววิ่งเข้าซอยนั้นออกซอยนี้ ก่อนจะชนถึงขยะที่วางเกะกะอยู่ในมุมมืด เธอเสียหลักไปเล็กน้อย ทั้งยังเจ็บสะโพกที่ไปกระแทกเข้ากับขอบถัง แต่พอได้ยินเสียงพวกชายฉกรรจ์วิ่งใกล้เข้ามาอยู่ทุกขณะ อาการเจ็บปวดก็พลันหายไปนับดล

มือบางจับถึงขยะที่มีล้อเลื่อนนั้นผลักส่งกลับไปทางด้านหลัง แฝดตระกูลหยางกับกลุ่มชายฉกรรจ์เสียหลักไปเล็กน้อย ก่อนที่หญิงสาวจะวิ่งผ่านมาเจอตะกร้าผลไม้ขนาดใหญ่ข้างตึกแห่งหนึ่ง

“อยากตามมานักใช่ไหม” เธอไม่รอช้าที่จะออกแรงดึงตะกร้าลงมา เท้าที่บรจู่อยู่ในนั้นกลิ้งไปสกัดพวกชายฉกรรจ์เอาไว้

“เฮ้ยๆๆ”

บางคนเคราะห์ร้ายถึงขนาดลื่นล้มหายหลังในครั้งแรกที่เหยียบถูกมันเข้า บางคนเสียหลักลื่นถลาไม่เป็นท่า เพ็ญภาจึงถือโอกาสนั้นเลี้ยวหนีไปในตรอกเล็กทางด้านขวาทันที

“ตามไป! อย่าให้หนีได้เป็นอันขาด” ปีเตอร์ยังลุกไม่ขึ้น แต่ก็สั่ง

ให้ไม่เคลือบพวกลูกน้องที่ตามมาท้ายๆ เป็นฝายนำไปจับตัวหญิงสาว ก่อนจะรีบลุกขึ้น วิ่งตามไปติดๆ โดยไม่ทันได้สังเกตว่าคนที่กำลังถูกตาม ไล่ล่านั้นกำลังยืนเอาตัวแนบผนังอาคารอยู่บนพดลมแอร์ชั้นสอง

เพ็ญภาหัวใจเต้นระทึก หลบตามองกลุ่มชายฉกรรจ์ที่วิ่งผ่าน หน้าไป เห็นพวกเขาหยุดแบ่งทีมกันตรงปากทางแยกไกลๆ ก็ยังไม่กล้า กระดิกกระเดี้ยด้วยซ้ำ กระทั่งเสียงฝีเท้าเริ่มห่างหายไปจนเจ็บบสนิท เธอถึงได้กล้าเป่าลมออกทางปากด้วยความโล่งใจ

ร่างบางป็นกลับลงมามบนพื้นอีกครั้งอย่างคล่องแคล่วว่องไว ก่อน จะรีบสาวเท้าไปในทิศทางตรงข้าม แล้วหายไปในความมืดยามรัตติกาล ภายในระยะเวลาไม่กี่วินาที

โครม!

ธามเตะเก้าอี้เสียงดังระบายนความหงุดหงิด เมื่อได้ยินลูกน้อง กลับมารายงานว่าแม่สาวเสิร์ฟพาหวานคนนั้นหนีรอดไปได้

“นี่พวกแกทำงานกันยังไง แค่ผู้หญิงตัวเล็กๆ คนเดียว ถึงวิ่ง ตามไม่ทัน”

“ใจเย็นธาม ยังไงๆ เราก็รู้ว่าผู้หญิงคนนั้นทำงานที่ไหน พรุ่งนี้ ค่อยไปเล่นงานเธอก็ได้” เหน่ยพยายามเอาน้ำเย็นเข้าลูบ ก่อนหันไป สั่งให้พวกลูกน้องรีบกลับออกไปทำงาน

“แล้วถ้าเกิดเธอไม่ไปทำงาน แต่หายตัวไป นายจะว่าไง” ธาม ยังคงฉุนเฉียว ผิดจากเหตุที่ย้อนถามอย่างใจเย็น

“ก็ดีแล้วไม่ใช่หรอ เธอจะได้ตักงานโดยที่นายไม่ต้องไล่”

เสียงกัวหัวเราะตอนท้ายประโยคนั้นทำเอาเจ้าพ่อหนุ่มถึงกับ นิ่งงันไป หากเธอลาออกจากภัตตาคารजूคูยกี้ เขาก็ไม่ต้องรู้สึกขวางหู ขวางตา...แต่ให้ตายเถอะ เขากำลังรู้สึกขัดใจมากกว่า

“อย่าบอกนะว่า...นายกำลังสนใจเธอ” เหน่ยตั้งข้อสังเกต

ตอนนั้นเองที่ดวงตาของธามเบิกกว้าง หูทั้งสองข้างเห่อแดงขึ้นมา โดยอัตโนมัติ

“หุบปากไม่สร้างสรรค์ของนายไปเลยอาณู” ธามดุ ทว่าเหอผู้กลับยิ้มกริ่ม

“ก็ถ้านายไม่ได้สนใจเธอ นายจะตะคอกลูกน้องทำไม ดูอย่างตอนที่โบตันทำนายโมโห นายยังว่าเธอแทนที่จะว่าพวกฉัน”

“ตกลงว่านายอยากให้ฉันล้างปากนายด้วยเลือดใช่ไหม”

“โอเคครับ โอเค ผมไม่รบกวนเจ้านายแล้วดีกว่า เอาเป็นว่าผมจะส่งคนไปจับตัวที่กตมาคารจุ๋มๆก็แล้วกันนะครับ ถ้าเธอปรากฏตัวตอนไหน เจ้านายจะได้รับทราบภายในสามสิบวินาที ราตรีสวัสดิ์ครับ”

เหอผู้ทำท่าจะเดินออกไปจากห้องทำงานในบ้านหลังโต แต่แล้วอยู่ๆก็หันกลับมาอีกครั้ง

“อ้อ! พรุ่งนี้ผมจะรีบเช็คประวัติเธอจากผู้จัดการร้านให้ด้วย เผื่อว่าเธอคิดหนี เจ้านายจะได้ให้คนไปดักจับที่บ้านทัน”

แม้จะเป็นสิ่งที่ธามต้องการ แต่รอยยิ้มแบบรู้ทันของคนสนิทก็ทำให้ธามอยากแจกรางวัลเป็นกำปั้นเสียมากกว่า

เจ้าพ่อหนุ่มถลึงตาใส่คนที่กำลังหัวเราะ กระทั่งร่างสูงในชุดสูทสากลเดินออกไปจากห้องแล้ว เขาถึงได้หันกลับมาทูปฝ่ามือทั้งสองข้างลงบนโต๊ะทำงาน หงุดหงิดตัวเองขึ้นมาทันที เขาไม่ได้อยากปล้ำเธอเสียหน่อย แค่ตั้งใจจะขู่เธอให้กลัวจนยอมขอโทษอาพองเท่านั้น และที่เขาไม่ต้องการให้เธอหายไปไกลหูไกลตา ก็เพราะรู้สึกว่าจะไม่ได้สั่งสอนเธอให้สาสมกับที่เธอใส่ร้ายป้ายสีอาพองต่างหาก

ไหนจะเรื่องที่เธอมายื่นดาเขาขอๆ ว่าสฤลอะไรนั้นอีก ตั้งแต่เกิดมาจนอายุสามสิบไม่เคยมีใครกล้าสบประมาทเขาอย่างรุนแรงขนาดนี้มาก่อน

เจ้าพ่อหนุ่มคำรามอึมๆ ยกมือขึ้นจับแปลกที่แปะผ้าก๊อชไว้บน

ศิระะ อันที่จริงเขาก็ยังอยากหาคำตอบด้วยว่าเพ็ญภาเป็นใครกันแน่
ผู้หญิงสวยที่มีทั้งฝีมือและไหวพริบนานนั้นไม่น่าจะเป็นเพียงพนักงาน
เสิร์ฟธรรมดาๆ และไม่น่าจะใช้พวกหย่าฉ้อหากหาวิธีอัปค่าตัวอย่าง
ที่อาฟงสรุปให้ฟังก่อนหน้านี้ด้วย

สัญชาตญาณของเขาฟ้องว่าเพ็ญภาไม่ใช่คนที่สมควรเอาตัว
เข้าไปอยู่ใกล้ แต่ยิ่ง ‘ต้องห้าม’ เขาก็ยิ่งรู้สึก ‘ท้าทาย’ ทั้งยังปฏิเสธ
ไม่ได้ว่าก่อนที่จะถูกหลอกสนุกๆ ทบศิระะนั้น กลิ่นหอมอ่อนๆ จากผิวเนื้อ
นุ่มละมุนทำให้เขาเกือบลืมไปเลยด้วยซ้ำว่าตั้งใจจะแกล้งเธอ...

4

“สาวปริศนา”

แสงสวยจากโคมไฟสีแดงติโช่นเก้ของภัตตาคารจั่วคู้ยก็เริ่มส่องสว่างเมื่อพระอาทิตย์ใกล้ลับขอบฟ้า เพ็ญนากำลังรินน้ำชาเสิร์ฟให้ลูกค้าสองคนที่เพิ่งเดินเข้ามานั่ง ก่อนวางกากระเบื้องใบสวยลงบนชั้นเครื่องดื่มเล็กๆ แล้วจดยรายการอาหารตามที่ถูกคำสั่ง

“ทวนรายการอาหารนะคะ ก๋วยเตี๋ยวลดหมูแดง ก๋วยเตี๋ยวลดกุ้ง ฟองเต้าหู้ทอด ขนมผักกาด ซุปเสฉวน ซุปกระเพาะปลา อย่างละหนึ่งที แล้วก็เก้สอองนะคะ”

“อย่าหยา” เสียงหนึ่งดังขึ้นด้านหลัง เมื่อเพ็ญนาหันไปมองก็เห็นร่างอวบอิมในชุดกีฬาสีทองติดกับผิวขาวอมชมพูกำลังเดินตรงมาจากประตูไม้ด้านข้างเวที

เธอถือรายการอาหารเดินตรงไปทางนั้น

“เจ๊หยก ทำไมวันนี้มาไวจังเลยคะ” เพ็ญนาก้มทักด้วยความแปลกใจเล็กๆ

ปกติบรรดานักร้องของภัตตาคารจั่วคู้ยก็จะมาถึงร้านกันราวหัวค่ำ โดยเฉพาะนักร้องเบอร์หนึ่งอย่างหยกณีนั่น ไม่ว่าจะมาช่วงไหนก็ไม่มีใครตำหนิ เพราะหากเปรียบเทียบความงามของคุณหนูหงส์ บุตรสาวเพียงคนเดียวของท่านนายกสมาคมคนไทยเชื้อสายจีนอย่างคุณสุธีเป็น

ดอกโบตั๋นแห่งเยาวราช หยกมณีก็คงไม่ต่างอะไรจากดอกโบตั๋นแห่ง
ภัตตาคารข้าวคั่วยี่ ที่เรียกลูกค้าเข้าร้านได้ตลอด แม้อายุอานามจะ
ล่วงเลยมาจนใกล้สี่สิบในอีกไม่กี่ปี

“ก็เป็นห่วงเธอนะสิ เมื่อวานพอจะหาเธออีกที่ เด็กในร้านก็บอก
ว่าเธอกลับไปแล้ว แต่เอาละ...มาทำงานได้ในสภาพครบสามสิบสอง
แบบนี้ก็แปลว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น” นักร้องสาวใหญ่วิเคราะห์พลางจับแขน
ทั้งสองข้างของเพ็ญภา มองซ้ายมองขวาตามเนื้อตัว สำนวญหาความ
ผิดปกติ

“แต่จะว่าไปก็แปลกนะ ทำไมพี่กระทิงถึงไม่ส่งคนมาเล่นงานเธอ”
คนฟังได้แต่ยิ้มแหยๆ ไม่รู้จะอธิบายเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนยังไง

“จริงสิคะ เจอเจ็กดีเหมือนกัน หยาชักอวยากรู้แล้วค่ะว่าพี่กระทิง
คนนี้เป็นใคร เมื่อวานเจ็กกำลังจะบอกอะไรหาเธอคะ” เพ็ญภาถือ
โอกาสสืบเรื่องของเข เธอไม่อยากคิดเองเออเองโดยปราศจากข้อมูล
ที่แน่ชัด แต่เธอก็พอจะสันนิษฐานได้ว่าเขาคงไม่พ้นพวกผู้มีอิทธิพล
ในเยาวราช

“เธอนี้มันไม่ไหวจะเคลียร์จริงๆ นะย่าหย่า พี่กระทิงเขาเป็น
หัวหน้าแก๊งมาเฟียใหญ่ ใครๆ ที่นี้ก็รู้จักกันทั้งนั้น ชื่อเงินของเขาคือ
เงินเชิงไห ชื่อไทยว่าธาม ธรธร แต่เพราะว่าเขาเป็นคนอารมณ์ร้อน
โมโหง่าย แล้วก็ดูเหมือนกระทิงมากๆ ใครๆ ก็เลยพากันเรียกว่าเจ้าพ่อ
กระทิงดู”

“เจ็กก็เลยเป็นห่วงว่าหย่าจะเดือดร้อนที่ไปมีเรื่องกับลูกน้องของ
พี่กระทิง”

“ก็ใช่ะสิ อาฟงนี่เป็นคนโปรดของพี่กระทิงเลยนะ ทำงานกับ
พี่กระทิงมานานมากๆๆ เรียกได้ว่าเป็นมือเท้าของพี่กระทิงเลยแหละ”

“เขาก็เลยต้องเข้าข้างลูกน้องของตัวเอง ทั้งๆ ที่ลูกน้องของเขา
มาจับกันหาเธอคะ” เพ็ญภาอดค่อนข้างอดไม่ได้ เมื่อนึกถึงการตัดสินใจ

ความผิดแบบลำเอียงของเขา

“อันที่จริงเจ๊อยากจะบอกเธอเหลือเกินว่าอาฟงนี่เป็นคนเอาการ
เอางาน ไม่มีประวัติเจ้าชู้มกมากหรือชอบลวนลามผู้หญิงเลยนะ เวลา
มาที่นี่ก็แค่มารับนางโปตันไปหาพี่กระทิงเท่านั้น เขาคงไม่คิดมาจับกั้นเธอ
ให้เสียเวลาทำมาหากินของเขาหรอก หรือถ้าคิดจะจับจริงๆ ก็มีผู้หญิง
เต็มใจให้เขาจับอยู่แล้ว”

“เจ๊ว่าในะคะ มารับพี่โปตัน?” เพ็ญณาแปลกใจ เมื่อหยกมณี
เอ่ยถึงนักร้องสาวอีกคนหนึ่งที่ยายมากกว่าเธอสองปี “พี่โปตันเป็นแฟน
พี่กระทิงหรือคะ”

“อืม...ก็ไม่เชิงหรอก จะพูดยังไงดีนะ เอาไว้เธอค่อยถามนาง
โปตันมันเองดีกว่า รู้แค่ว่าอย่าไปมีเรื่องกับพวกพี่กระทิงอีกก็พอ แล้ว
ทางที่ดีก็อย่าไปเพ่นพ่านแถวถนนกนกนวิช่วงนี้ ย่านนั้นนะคนของ
พี่กระทิงทั้งนั้น เจ๊ไม่แน่ใจว่าที่พี่กระทิงยังไม่ส่งคนมาเอาเรื่องเธอ เพราะ
พี่กระทิงเห็นเธอเพิ่งย้ายมาใหม่ๆ หรือเพราะอาฟงยังไม่ได้รายงานเรื่อง
ที่เกิดขึ้น”

“รู้แล้วค่ะ หยาจะระวังตัวอย่างดี เจ๊ไม่ต้องห่วงนะคะ” เพ็ญณา
ยิ้ม ไม่อยากให้นักรื่องสาวใหญ่ที่รักและเอ็นดูเธอต้องมากังวลกับเรื่อง
เมื่อคืนอีก

เธอตัดสินใจแล้วว่าต่อจากนี้ไปจะรู้จักสงบสติอารมณ์ให้มากๆ
เพราะก่อนมาทำงานที่นี่ก็เคยได้ยินมาเหมือนกันว่าไชนาทาวน์เป็นถิ่น
ที่มากด้วยผู้มีอิทธิพลถึงสิบสามแก๊ง หนึ่งในนั้นคือแก๊งหงส์ดำ ที่เธอรู้จัก
ก็เพราะเป็นกลุ่มของท่านนายกสมาคมคนไทยเชื้อสายจีนที่ออกโทรทัศน์
บ่อยๆ และตอนนี้เธอก็ได้รู้จักกับแก๊งที่สอง

แก๊งกระทิง...

เพ็ญณาไม่อยากไปเหยียบหางใครเข้าโดยไม่ตั้งใจอีก เธออยาก
ทำงานที่เอวาราชอย่างสงบๆ และหวังจะได้พบกับชายคนรักของเธอ

อีกสักครั้งมากกว่า

“ทำไมตาขวาของเจี๊ยะตุ๊กๆ นะ” หยกมณีกรีดนิ้วชี้ขึ้นแตะหางตา ก่อนพยายามกะพริบตาถี่ๆ มองไปอีกทาง ทันใดนั้นเอง ดวงตาเธอก็เบิกกว้าง ริมฝีปากที่แต่งแต้มด้วยลิปสติกสีแดงชาดเผยอ ล้นระริกравกับเห็นผีกลางวันแสดๆ

“เป็นอะไรไปคะเจ๊” เพ็ญณาตกใจ หันไปมองทางเดียวกับหยกมณีโดยอัตโนมัติ

เพ็ญณาไม่อยากเชื่อเลยว่าจะได้เห็นเจ้าพ่อกระทิงดุกำลังเดินเข้ามาในร้าน ตามหลังด้วยอาพากับสองแฝดตระกูลหยาง ผ่าก๊อซ สีขาวที่แปะอยู่กับหน้าผากซีกขวาของธามย่าเตือนให้นึกถึงวีรกรรมอัน บ้าระห่ำของเธอเมื่อคืน

ดวงตาของเพ็ญณาเบิกกว้าง รีบหมุนตัวกลับมาหาหยกมณีอีกครั้ง หญิงสาวเกรงว่าธามจะเห็นเธอแล้วมาลากคอไปสังหารโหด

“เจ๊หยกคะ ขอร้องตัวเอารายการอาหารไปส่งก่อนนะคะ” ว่าแล้วคนมีขนกติดหลังก็รีบหลบไปหลังร้าน ขณะที่หยกมณีได้แต่ยืนทำหน้าเหลือ พยายามตั้งสติ ก่อนจะยิ้มหวาน รีบเข้าไปทักเจ้าพ่อหนุ่มเพื่อช่วยกู้สถานการณ์

เพ็ญณาแอบโผล่หน้ามาจากหลังเสาไม้สีน้ำตาลเข้มต้นหนึ่ง เห็นหยกมณีกำลังชวนพวกชายหนุ่มคุยอย่างสนุกสนาน แล้วฉายมือเชื้อเชิญพวกเขาขึ้นไปนั่งบนโต๊ะชั้นสอง เธอระบายลมหายใจยาวออกทางจมูกสวยได้รูปอย่างโล่งอก แต่ไม่ถึงห้าวินาทีด้วยซ้ำ ความกังวลก็ปรากฏชัดในแววตา

“ทำยังไงดีนะ ย่าหย่า” หญิงสาวรำพึงรำพันแผ่วเบากับตัวเอง “อึดใจกระทิงเปลี่ยวนั้นมาตามถึงที่แบบนี้ คงไม่ปล่อยง่ายๆ แน่”

ชายหนุ่มเดินผ่านประตูโค้งเข้ามาในห้องอาหารแบบส่วนตัว ที่มีฉากส่วนล่างที่ปิดด้วยวัสดุไม้สีน้ำตาลเข้มและส่วนบนเป็นโทนสีเขียว เหลือง ก่อนจะนั่งลงบนโซฟาแบบบิลด์อิน ระหว่างรอให้หยกมณีพา เด็กเลิฟตามเข้ามาในห้อง

หญิงสาวในชุดกีเพ้าสีแดงยื่นเมนูให้อาพงกับแปดตระกูลหยาง คนละเล่ม ส่วนเมนูเล่มสุดท้ายหยกมณีรับมาส่งให้อาหมเองกับมือ

“วันนี้พี่กระทิงจะกินอะไรดีค่ะ เอาเป็นซูปรูขุหลามเกี้ยวกุ้ง ของโปรด ก่อนเลยดีไหมคะ”

“ก็ดีนะครับ เจ้หยกคนสวยรู้ใจผมจริงๆ” มาเฟียหนุ่มปิดเมนู ส่งคืนไปให้นักรองสาวใหญ่ที่กำลังทำท่าเซินอาย

“แหม...พี่กระทิงก็ปากหวานกับเจ้เหมือนเดิม นี่ถ้าเจ้เกิดช้ำ กว่านี้สักสิบปีนะค้า เจ้คงจะรีบสมัครเป็นคนรู้ใจของพี่กระทิงแน่ๆ ค่ะ” หยกมณีรับเมนูคืนไป แล้วก็เหลือบมองอาพงที่กำลังนั่งดูรายการอาหาร อยู่อีกมุมหนึ่ง

ประเมินจากผ้าก๊อชที่แปะอยู่หลายจุดบนใบหน้าหล่อเหลา เอากรวนั้น หยกมณีก็ได้ไม่ยากว่าอะไรคือเหตุผลหลักที่มาเฟียหนุ่ม มารับประทานอาหารที่ภัตตาคารวันนี้

“เอ่อ...พี่ฟงค้า เมื่อวานนี้เจ้ต้องขอโทษแทนเด็กมันด้วยนะคะ เด็กมันเข้าใจผิด ไม่ได้มีเจตนาล่วงเกินพี่ฟงเลยสักนิด พี่ฟงอย่าถือสา หาความมันเลยนะคะ เด็กมันเพิ่งย้ายมาอยู่เยาวราชได้ไม่ถึงอาทิตย์” หยกมณีพูดด้วยความเป็นห่วงสวัสดิภาพของเพ็ญภา เพราะแม่เพิ่ง รู้จักกันแค่ไม่กี่วัน แต่เธอก็รักและเอ็นดูเพ็ญภาเหมือนน้องเหมือนหนู

สี่คืนก่อนเธอถูกมือดีกระชากกระเปาะระหว่างทางกลับที่พัก โชคดี ได้เพ็ญนามาช่วยเอาไว้ เธอก็เลยไม่ต้องเสียทรัพย์ให้โจรกระจอกนั่น

พอรู้ว่าเพ็ญภาเพิ่งย้ายมาจากต่างจังหวัด หมายจะหางานทำ ในเยาวราช เธอก็เลยช่วยฝากงานที่ภัตตาคารชั่วคราวๆก็ให้ ทั้งๆ ที่ผู้จัดการ

ไม่มีนโยบายรับพนักงานเพิ่มตอนนี้ แต่ก็เกรงใจเธอที่ร้องเพลงทำเงินให้ช่วยๆก็มานาน

“นะคำ...พี่ฟังสุดหล่อ อย่าถือสาน้องอย่าหาเลยนะคำ” หยกมณีอดอดอัน แม้ว่าอาฟงจะอายุน้อยกว่าเธอหลายปี เธอก็ยินดีจะเรียกเขาว่าพี่ เหมือนกับที่ยินดีจะเรียกธามว่าพี่ เพราะช่วยให้สาวใหญ่อย่างเธอรู้สึกเด็กลง

“เจ้หยกคนสวยครับ ผมอยากฟังเพลง” ธามเปลี่ยนประเด็นคือๆ แต่ก็เรียกความสนใจจากหยกมณีได้ไม่ยากนัก พอเธอหันกลับมาหาอีกครั้ง เขาก็เอ่ยขอเสียงนุ้ม “ถ้าเจ้จะกรุณา ร้องเพลงของ ‘โรแนน คิตติง’ ให้ผมฟังหน่อยได้ไหมครับ”

“แหม...พี่กระทิงละก็ รู้ไม่ใช่หรอว่าเจ้เ็นดแต่เพลงเติงลิ้จวิน โรนงโรแนนอะไรนี่...” หยกมณีหยุดกระมิดกระเมี้ยน เมื่อชายหนุ่มล้วงมือเข้าไปหยิบสร้อยทองเส้นหนึ่งออกมาจากกระเป๋ากางเกง อีกทั้งยังชูขึ้นตรงหน้า เหมือนกับจะบอกอะไรอยู่กลางๆ

“เจ้ก็ร้องได้ค่ะ!” หยกมณีฉีกยิ้ม ยกมือขึ้นประกบกันตรงกลางดวงตาสวยเฉียวนั้นยังคงมองสร้อยทองแทบไม่กะพริบ ก่อนจะหัวเราะออกมาแก้เก้อ “เอาเพลงอะไรดีคะ สุดหล่อ”

“เพลงอะไรก็ได้ครับ สักสามสี่เพลง...แล้วแต่เจ้หยกจะกรุณา”

“แต่ต้องคล้องสร้อยแทนพวงมาลัยนะคำ” หยกมณีเอ่ย พอเห็นเจ้าพ่อหนุ่มพยักหน้าเบาๆ เท่านั้น เธอก็รีบเดินลงไปจับไม้ค้ำทางด้านล่าง ขณะที่ธามโยนสร้อยทองเส้นนั้นให้แก่ไมเคิล

“เดี๋ยวลองให้เจ้เขาหน่อยแล้วกัน” ชายหนุ่มเตรียมสร้อยทองมาเพื่อการนี้โดยเฉพาะ

หยกมณีเป็นนักร้องสาวใหญ่ที่มีนิสัยขอสอดรู้สอดเห็น แต่ก็ช่างประจบเอาใจในคราเดียวกัน เธอมักร้องเพลงของเติงลิ้จวินอยู่เป็นประจำ ถ้าหากลูกค้าคนไหนอยากให้ร้องเพลงของคนอื่น มักจะถูกแหวให้คล้อง

สร้อยคอทองคำแทนพวงมาลัย

กิตติศัพท์ความตลกขบขันของเธอนั้น ทุกคนในเยาวราชรู้ดีพอๆ กับที่รู้ว่าเธอเป็นผู้หญิงกินข้าว

สวย เซ็กซี่ เอกซ์ อิม หุ่นสะบึ้มขนาดไหนก็ไม่มีใครกล้าจีบจริงจัง เพราะอดีตสามีสี่คนของเธอนั้น แต่งงานกันไม่นานก็มันต้องประสบเคราะห์กรรมจนจากโลกนี้ไปทุกราย

นั่นเป็นเหตุผลที่เธอยังโสดมาจนป่านี...

“เอา...ขนมจีบไก่กะเพรา สานหอยหลอดทรงเครื่อง สะเก๋นุกุ้ง แล้วก็จะไรก็ได้อีกสี่ห้าอย่าง เอามาเถอะ” ปีเตอร์สั่งอาหารพลางปิดเมนูวางลงบนโต๊ะ

“ขออนุญาตทวนรายการอาหารนะค่ะ...”

ระหว่างนั้นร่างเพรียวระหงในชุดกิ๊ฟฟ้าสีดำลายดอกไม้ก็เปิดประตูเข้ามาในห้อง ยกมือสวัสดิ์เจ้าพ่อหนุ่มพร้อมยิ้มละไม

“สวัสดิ์ค่ะ พี่กระทิง ลมอะไรหอบมาถึงนี่กันคะ ไทโร มาสั่งให้ทางร้านเอาอาหารไปส่งแบบเมื่อวานก็ได้”

“คุณสุยมาก็ดีแล้ว ผมมีเรื่องจะรบกวนปรึกษาหน่อย”

“อูย...รบกวนรบกวนอะไรกันคะ พอได้ยินจากพวกเด็กๆ ว่าพี่กระทิง มาอุดหนุน ดิฉันก็รีบขึ้นมา นี่ยินดีให้บริการเป็นอย่างยิ่งเลยคะ” หัวหน้าพนักงานชั้นอาสา เจ้าพ่อหนุ่มจึงยิ้มพริบตาไปทั้งใบหน้า

“ผมจะไม่อ้อมค้อมหรอกนะคะครับ เรื่องของเรื่องก็คือ...”

เสียงหวานใสของหยกมณีที่กำลังร้องเพลงสากลวันนี้ทำให้
เพ็ญภาวู้สึกแปลกใจ สี่วันที่เธอมาเสิร์ฟอาหารในภัตตาคารข้าวคูยกี้ เพิ่งเคยได้ยินสาวใหญ่อายุร้องเพลงฝรั่งเป็นครั้งแรก ทั้งยังร้องได้ไพเราะมากเสียด้วย แต่เพลงเพราะๆ นั้นก็ไม่ช่วยให้เธอรู้สึกผ่อนคลายขึ้นเลยสักนิด
เพ็ญภวายายามทำตัวลึบอยู่ในห้องอาหารชั้นล่าง ทั้งยังเลือก

อยู่เฉพาะส่วนใต้ทางเดินชั้นสอง หรือถ้าจำเป็นต้องเดินออกมาบริเวณ
โถงโถงหน้าต่างที่แสดงดนตรี เธอก็มักจะพยายามหันหลังให้ห้องอาหาร
แบบส่วนตัวที่พวกกระทิงนั่งอยู่

แต่ในระหว่างกำลังรินชาให้ลูกค้าโต๊ะหนึ่ง เสียงของคุณส่ายก็ดังขึ้น
ด้านหลัง

“อย่าหย่าจ๊ะ”

“คะ?” เพ็ญภาหันไปตามเสียงเรียก เห็นภาดใส่อาหารเรียกน้ำย่อย
ในมือหัวหน้า

“ช่วยเอาอาหารนี้ไปเสิร์ฟที่ห้องไพรเวตเจ็ดหน่อย”

“หัวหน้ากำลังจะส่งให้หายไปตายนะคะ” เพ็ญภาหันาสลด
เมื่อคาดเดาได้ไม่ยากว่าห้องไพรเวตเจ็ดเป็นห้องของพวกกระทิง

“เมื่อคืนนี้ก็ทีหนึ่งแล้ว หัวหน้าไม่บอกหายสาบสูญว่าคนที่สั่ง
อาหารคือพี่กระทิง”

“ก็ฉันไม่อยากได้ยินเธอปฏิเสธนี่นา”

“แล้วหัวหน้าไม่ส่งสารหายาหรอคะ หัวหน้ารู้ไหมว่าหายาต้อง
เผชิญกับอะไรบ้าง”

“ฉันรู้ว่าพี่กระทิงไม่มีทางรังแกคนไม่มีทางสู้ ถึงภายนอกเขา
จะดูน่ากลัว แต่ที่จริงแล้วเขาเป็นคนจิตใจอ่อนโยนมากๆ เลยนะ”

“ตรงไหน?” เพ็ญภาแอบหันไปเหน็บแนมชายหนุ่มอีกทางอย่าง
เสียมิได้ แต่หัวหน้านางของเธอก็ราวกับมีหูทิพย์

“ช่วยไม่ได้นี่ ใครใช้ให้เธอไปมีเรื่องกับอาฟงกันล่ะ แล้วที่ฉันอยาก
ให้เธอเป็นคนไปเสิร์ฟเนี่ย... ไม่ใช่เพราะฉันอยากแกล้งเธอหรือส่งเธอไป
ตายหรือกนะยาหย่า แต่ฉันเห็นว่าเธอสมควรจะใช้โอกาสนี้ในการขอโทษ
อาฟง เรื่องมันจะได้จบๆ ไปเสีย”

เพ็ญภาอ้าปากจะพูด แต่หัวหน้าของเธอรู้ทัน จึงพูดดักไว้ก่อน

“แล้วก็ไม่ต้องพูดด้วยว่าเธอไม่ผิด ตอนนี้ไม่ว่าใครถูกใครผิดเธอ

ก็ต้องขอโทษ ถ้ายังไม่อยากให้ฉันบอกผู้จัดการให้ไล่เธอออกจากงาน
เรื่องที่เราไปเสียมารยาทกับอาฟง”

พนักงานระดับล่างอย่างเพ็ญภาได้แต่กลักริ้นความขมขึ้น
เอาไว้ในอก แล้วปิดปากสนิท เธอแม้ริมฝีปากด้วยความน้อยใจ
เมื่อจำต้องรับถาดอาหารจากหัวหน้ามาถือไว้

ปกติเธอก็ไม่ใช่คนถือตัวว่าสูงส่งมาจากไหน เธอเป็นผู้หญิง
ธรรมดาๆ ที่ใช้ว่าจะกั้มหัวให้ใครไม่ได้ แต่เธอเกลียดความอยุติธรรม
เกลียดคำว่า ‘อำนาจมืด’ เข้ากระดูกเลยก็ว่าได้ ในเมื่อเธอไม่ใช่คนผิด
ทำไมต้องยอมขอโทษด้วย

เพ็ญภายกถาดอาหารมาถึงหน้าประตูห้องไพรเวตเจ็ดก็สุด
ลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วบอกกับตัวเองว่าเจ้าพ่อหนุ่มคงไม่อยากได้ยิน
คำขอโทษจากเธอนักหรอก เขาอาจกำลังหาทางแก้แค้นเธออยู่ก็ได้
เพราะนอกจากเธอจะทำให้อาฟงหน้าทึมลงไป ในกระทะเกล็ดจันต้อง
อับอายขายหน้าคนทั้งเยาวราชแล้ว เธอยังเอาลูกสุนัขฯ ทุบศีรษะเขา
แตกอีกด้วย

แต่นั่นก็เพราะเขาพยายามจะลวนลามเธอก่อน หากเธอยอม
กั้มหัวให้ เขาคงยังลำพองใจว่าตัวเองใหญ่คับฟ้า เพ็ญภาเคยมีประสบ-
การณ์เรื่องพวกนี้มาแล้ว การยอมรับในชะตากรรมที่ตัวเองไม่ได้ก่อ
มีแต่จะนำพาตัวเองไปสู่ชีวิตที่มีตน

หญิงสาวเคาะประตูสามครั้ง ก่อนเปิดเข้าไปพร้อมส่งเสียงบอก
“อาหารที่สั่งได้แล้วค่ะ” หญิงสาวในชุดที่เพ้าสีแดงค่อยๆ หยิบ
จานอาหารวางลงบนโต๊ะทรงกลมที่คลุมด้วยผ้าสีพระจันทร์นวลรับกับ
โทนสีเหลืองทองของผนังห้อง

“ทำไมถึงยังกล้ามาทำงานที่นี่อีก” เสียงเรียบๆ ของเจ้าพ่อหนุ่ม
ที่เฝ้าถามออกมานั้นไม่ได้ทำให้หญิงสาวละมือจากการเสิร์ฟอาหาร เธอ
เพียงแค่อบคำถามด้วยน้ำเสียงแบบเดียวกัน

“ฉันไม่ได้ทำอะไรผิดนี่ ทำไมต้องไม่กล้า”

“ที่พูดมานั้น แน่ใจแล้วใช่ไหม”

เพ็ญญาทำงานของตนเสร็จก็ยกถาดอาหารขึ้นทอดไว้บนบถมองเขาเรียบๆ

“ร้อยเปอร์เซ็นต์”

ลั่นเสียงยืนยัน ชายหนุ่มก็หยิบรีโมตที่วางอยู่ใกล้มือขึ้นกดเปิดโทรทัศน์ เสียงแซ่ซี้ดดังออกมาจากลำโพงภายในห้องอาหารแบบส่วนตัวทำให้หญิงสาวหันไปมองจอภาพทันที เป็นภาพจากกล้องวงจรปิดของภัตตาคารที่บันทึกเหตุการณ์เมื่อวานตอนช่วงหัวค่ำเอาไว้

เพ็ญญาเห็นภาพตัวเองกำลังเสิร์ฟเปิดบักกิ้งให้อาแปะกับภรรยาและลูกๆ ก่อนจะหันไปหาหนุ่มนักธุรกิจที่เรียกให้รินเครื่องดื่ม ตอนนั้นเองที่อาแปะเหลือบมองสะโพกกลมกลิ้งของเธอและแอบยื่นมือมาบีบกัน แต่พอเธอหันกลับไปมองเท่านั้น อาแปะก็รีบชักมือกลับไปหยิบตะเกียบ คีบอาหารให้ลูกๆ กับภรรยาอย่างเอาใจทันที

โชคร้ายที่อาฟงเพิ่งเดินผ่านตรงนั้นไปหยกๆ หญิงสาวก็เลยเข้าใจผิดว่าอาฟงทำเนียนแล้วเดินหนี ตามไปตบเขาถึงสองขาดใหญ่

ริมฝีปากงามเผยอเหมือนอยากอธิบาย แต่ก็ไม่มีเหตุผลใดๆ มาสนับสนุนอารมณ์หรือร้ายของตัวเอง

เพ็ญญาหันไปหาอาฟงที่กำลังมองเธอตาเขม็ง ผ้าก๊อซหำหกแผ่นที่แปะอยู่บนใบหน้าหล่อเหลานั้นทำเอาหญิงสาวถึงกับกลืนน้ำลายลงคออีกใหญ่

“คือ...ขอโทษนะคะ คุณฟง” หญิงสาวก้มศีรษะลง ลำนึกผิดจากใจ

“มันไม่หายไปหน่อยเหรอ คุณย่าหย่า”

เจ้าของเสียงนั้นไม่ใช่อาฟง แต่เป็นเจ้าพ่อกระทิงต่างหาก

“แล้วคุณจะให้ฉันทำอะไรมากกว่านี้ละ จ่ายค่าทำขวัญดีไหม”

เพ็ญภาไม่มีเจตนาประชด เธอเพียงแค่ว่าจะทำยังไงจริงๆ

“ไม่ต้องลำบากขนาดนั้นหรอกครับ พนักงานเสิร์ฟเงินเดือนไม่กี่พัน ถ้าเอามาจ่ายค่าทำขวัญคงต้องกินเกลบก้นพอดี ถ้าหากคุณอยากจะขอโทษ แค่คุณแสดงความจริงใจนิดหน่อยก็พอ”

“ความจริงใจ?”

“ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป คุณต้องมาส่งมือตึกให้ผมทุกวันที่บ้าน เป็นเวลาสามเดือน”

สายตาวรรณะยับราวกับหมาป่าของเขาทำให้หญิงสาวไม่ไว้ใจนัก ขึ้นไปส่งอาหารที่บ้านกระหิงเปลี่ยนอย่างเขา มีหวังคงได้ถูกไล่ปล้ำทุกคืนจนไม่เป็นอันทำอะไรอย่างแน่นอน ก็ขนาดไปที่สนุกเกอร์คลับ เขายังรังแกเธอแบบไม่เกรงใจสถานที่

“ฉันต้องทำงาน ไม่ว่างไปส่ง”

“คุณอยากว่างไหมล่ะ ผมบอกผู้จัดการคุณให้ก็ได้”

เพ็ญภาหน้าตึง อิทธิพลมืดของเขากำลังจะทำให้เธอตกงาน และเธอก็ทำอะไรไม่ได้นอกเสียจากเฝ้าริมฝีปากแน่น

“ตกลง ฉันจะไป แค่ส่งอาหารให้ไหม”

ชายหนุ่มกลอกตาไปมาโดยไม่ตอบคำถาม ทว่าการที่เขาไม่ปฏิเสธ เพ็ญภาจึงถือถาดเปล่าไบนั่นกลับออกไปจากห้อง เป็นจังหวะเดียวกับที่หญิงสาวหน้าแดงล้มเดินมาหยุดตรงหน้าประตูพอดี

“พี่โบตัน” เพ็ญภาทัก แต่ว่าอีกฝ่ายกลับเพียงแค่มิให้เล็กน้อยแล้วเดินไปนั่งลงข้างเจ้าพ่อหนุ่มบนโซฟา “ได้ยินเจ๊หยกบอกว่าพี่กระหิงอยากฟังเพลงฝรั่ง ทำไมไม่บอกให้โบตันไปร้องให้ฟังล่ะคะ”

เพ็ญภาเพิ่งรู้ว่าเพลงสากลนั้นเป็นเพลงตามใบสั่งของเขา แต่ในเวลาเดียวกันเธอก็ไม่เห็นว่าเขาจะเปิดลำโพงฟังหยกมณีร้องเพลงสักนิด ภายในห้องอาหารแบบไพรเวตนี้ ผนังฝั่งที่หันเข้าหาเวทีจะกรุด้วยกระจกใส สามารถมองเห็นการแสดงดนตรีทางด้านล่างชัดเจน แต่

จะไม่ได้ยินเสียงถ้าไม่ได้เปิดลำโพง

“สำหรับโบตัน...เอาไว้มาร้องใกล้ๆ ดีกว่า”

“ແມ...พี่กระซิบละก็” โบตันก้มหน้างุด บิดไปบิดมาด้วยความ
เขินอาย ทว่าหญิงสาวอีกคนที่ยืนอยู่ไม่ไกลไม่ไกลกลับหันไล่กระซิบ
เปลี่ยนหน้าหม้อมากกว่า ยิ่งเมื่อเขาเหลือบมาทางเธอด้วยสายตากวนๆ
ยิ่งชวนให้อยากเอนิ้วไปจิ้มตา

“โบตันอยากกินอะไรเป็นพิเศษไหมครับ จะได้สั่งให้เขาไปเอามา
เลยทีเดียว” ธารก้มลงถามนักร้องสาวที่นั่งเขินอยู่ข้างๆ โบตันจึงยกนิ้ว
ไปจิ้มแก้มชายหนุ่มเป็นการหยอกเย้า

“อยากกินพี่กระซิบนะค่ะ”

เพ็ญภาถึงกับกระแอมเสียงดัง เมื่อรู้สึกเหมือนภายในห้องนี้
กำลังจะกลายเป็นแหล่งรวมมดชั้นยอด และเธอก็ไม่อยากจะยืนอยู่ใกล้ๆ
น้ำตาลที่หวานจนเลียนด้วย

“ถ้าไม่รับอะไรเพิ่มตอนนี้ ดิฉันขอตัวไปทำอย่างอื่นก่อนนะค่ะ”

“ตามสบายครับคุณย่า...หยา” การที่เธอแว่นจิ้งหรีดชื่อนั้นทำให้
หญิงสาวอดที่จะถลึงตาใสไม่ได้ ผู้ชายอะไรนิสัยแย่นี้ยังปากร้าย เธอ
ไม่ได้หน้าแก่ถึงขนาดจะมาเรียกว่าคุณย่าเสียหน่อย

เพ็ญภาสะบัดหน้าพริ้ว เดินกลับออกไปจากห้อง ท่าทางปั่นป่วน
เหล่านั้ทำให้เจ้าพ่อหนุ่มอดตั้งคำถามไม่ได้ว่าเธอไม่ชอบหน้าเขา
จริงๆ หรือแค่กำลังแสดงละครให้สมจริงเท่านั้น ทักษะการป้องกันตัว
เหมือนคนที่ผ่านการฝึกฝนมาอย่างดี ชัดกับอาชีพพนักงานเสิร์ฟ
เงินเดือนไม่กี่พัน ยิ่งเห็นว่าเธอยังกล้ามาทำงานโดยไม่หวั่นเกรงต่อ
อิทธิพลมืดของเขา ทั้งที่เป็นผู้หญิงตัวคนเดียว เขาก็ยิ่งอดคิดไม่ได้ว่าเธอ
มีจุดประสงค์บางอย่างแอบแฝง

ตั้งแต่ที่สนามบินแล้ว เธอบังเอิญเรียกรถแท็กซี่บริเวณที่เขา
ผ่านมาพอดี

มันอาจเป็นเพียงเรื่องบังเอิญที่เธอดูคล้ายกับจันทร์ชมพูนทำให้
เขาต้องหยุดรถลงไปดู แต่การที่เธอบังเอิญมาทำงานในเยาวราช แล้ว
ยังบังเอิญมีเรื่องกับอาฟงจนทำให้เขาต้องเรียกเธอไปที่สนุกเกอร์คลับ
ก็ฟ้องว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นความจริงของใครบางคนมากกว่า

เจ้าพ่อหนุ่มหมายมาดจะรู้ให้ได้ว่าคนที่เจตนาส่งผู้หญิงหน้า
คล้ายจันทร์ชมพุมาล่อลวงเขาคือใคร!

5

“ผู้ต้องสงสัย”

ที่ระเบียงหลังห้องโถงใหญ่ของคฤหาสน์เก่าแก่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา ตัวอาคารก่อสร้างด้วยไม้และปูนสามชั้น เสียเล็งหรือนายลิขิต รัตนปัญญากุล กำลังยื่นเอามือไพล่หลัง ขบگرامแน่นจนเส้นเลือดบริเวณขมับปูดโปน พยายามระงับสติอารมณ์ด้วยการมองทัศนียภาพสวยๆ ของวัดวราอารามฝั่งตรงข้ามแม่น้ำใหญ่ที่เต็มไปด้วยเรือสินค้าและเรือโดยสารสัญจรไปมา

“เสียครับ พวกผมผิดไปแล้ว ให้โอกาสพวกผมได้แก้ตัวเถอะนะครับ” น้ำเสียงของสันติค่อนข้างสั่นเซ่นเดียวกับเนื้อตัว อาฮัวกับอาฮกก็ตัวสั่นเช่นกัน พวกเขาต่างกริ่งเกรงในอารมณ์ร้ายๆ ของมาเฟียใหญ่หัวหน้าแก๊งมั่งกรดำผู้นี้อย่างเหลือจะเอ่ย

“นี่พวกหลัอยังมีหน้ากลับมาขอโอกาสจากอัวอีกหรือ!” เสียเล็งหันกลับมาต่อว่าเสียงดังจนลูกน้องทั้งสามได้แต่ยืนก้มหน้าหงอ “ให้ไปปล้นร้านทองของพวกเขาให้กระต๊ากก็ได้เรื่อง ถูkmันซ่อมกลับมาหน้าแหกหน้าขายหน้าฉิบเผิง!”

สันติกับสองไลน์ต่างไม่มีใครกล้าเถียง เมื่อবাদแผลฟกช้ำตามใบหน้าและร่างกายของพวกเขาเป็นหลักฐานยืนยันความผิดพลาดชัดเจน

“แล้วพวกหลั่รู้ใหม่ว่าไ้กระหิงมันทำยังงั้กับอ๊ว มันส่งคนมาปล้นร้านทองของอ๊วคืน ทองของมันก็ไม่ได้ แถมยังเสียทองตัวเองอีกเป็นร้อยๆ ล้าน เลี้ยงพวกหลั่ไ้มันเสียข้าวสุกจริงๆ ไ้พวกเก๋าเง้ง¹” เสียเลี้ยงยิ่งคิดยิ่งโมโหจนแทบอยากจะเตะพวก ‘ลูกหมา’ ไปให้พ้นหูพ้นตา

พักนี้อะไรๆ มันก็แย่ไปหมด ธุรกิจด้านสว่างก็ซบเซาเพราะเจอคู่แข่งอย่างพวกกระหิงมาแย่งลูกค้า

เมื่อก่อนร้านทองเล่งเฮงของเสียเลี้ยงเป็นที่นิยมติดอันดับต้นๆของประเทศ แต่พอบริษัทหย่งจินโกลด์ของพวกกระหิงเข้ามาตีตลาดทองรูปพรรณเมื่อสองสามปีก่อน ใหญ่โตโอ้อำของร้านใหม่ในเยาวราชก็ดึงดูดใจลูกค้าได้มากกว่า อีกทั้งยังมีภาษีดีกว่าตรงที่เป็นแบรด์ดังมาจากบริษัทยักษ์ใหญ่ในฮ่องกง ซึ่งก่อนหน้านี้ก็ได้ขยายสาขาไปที่จีน ไต้หวัน และอีกหลายๆ ประเทศในแถบเอเชีย

แต่นั่นก็ไม่ทำให้เสียเลี้ยงโมโหเท่ากับที่ธามตั้งตัวเป็นคู่แข่งอย่างเปิดเผย ไ้ว่าร้านทองเล่งเฮงจะตั้งอยู่ตรงไหน ธามก็เป็นอันต้องขยายสาขาร้านทองหย่งจินตามไปในทุกๆ พื้นที่

ส่วนธุรกิจด้านมืดช่วงนี้ก็เริ่มเอาแน่เอานอนอะไรไม่ได้ บ่อนการพนันที่ทำรายได้มหาศาลให้เสียเลี้ยงมาแต่ไหนแต่ไร อาจถึงคราวต้องปิดตัวลง เพราะเสียเลี้ยง เจ้าของธุรกิจห้องเย็นที่ควบตำแหน่งหัวหน้าแก๊งเหี้ยวแดง มีความคิดจะทำให้ไ้ชนาทาวนเป็นเขตปลอดบ่อนการพนัน

แม้ว่าตอนนี้ความคิดดังกล่าวจะยังเป็นที่ถกเถียงกันเองภายในแก๊งเหี้ยวแดง เนื่องจากผู้ใหญ่หลายคนลงความเห็นว่างบ่อนการพนันเปรียบเหมือนเส้นเลือดใหญ่ของมาเฟียในเยาวราช ไม่สมควรที่จะยกเลิก แต่ท่าทางเอาจริงเอาจังของเสียเลี้ยงก็ทำให้มีความเป็นไปได้สูง

¹ เก๋าเง้ง คำคำในภาษาจีน หมายถึง ลูกหมา, ชาติหมา

ที่ป้อนใหญ่ๆ ภายในแก๊งเหยี่ยวแดงจะถูกปิดตัวลงในที่สุด

ถึงตอนนั้นเรื่องก็อาจลุกลามจนทำให้บ่อนของเขาต้องปิดตัวลงด้วย เพราะบ่อนการพนันเกือบแปดสิบเปอร์เซ็นต์ในเยาวราชล้วนแต่อยู่ภายใต้การปกครองของแก๊งเหยี่ยวแดงทั้งนั้น หากเสียสิ่งสามารถปิดบ่อนทั้งหมดในแก๊งตัวเองได้สำเร็จจริงๆ แล้วนำเรื่องนี้ประทุมกับมาเฟียอีกสิบสองแก๊งที่เหลือ พวกที่ไม่ได้ทำธุรกิจบ่อนการพนันเป็นหลักก็อาจเห็นด้วยในการสร้างภาพลักษณ์ใหม่ที่ดึงดูดใจให้แก่ชนาทาวน

พลันเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น

เมื่อเสียง鈴รับสายก็ถึงกับนิ่งอึ้งไป ประกายตาเดือดดาลราวกับไฟโลกันตร์ลุกพริบขึ้นมา

“บัดซบ!”

“เกิดอะไรขึ้นหรือครับเสีย” กันต์ที่ยืนเงียบมานานตัดสินใจถามเมื่อเห็นเสียงใหญ่กดตัดสายทิ้ง

“ร้านทองเล่งเฮงที่หาที่ใหญ่กับโคราชถูกปล้น เสียหายยับเยินอีกแล้ว!”

“ไอ้กระทิง!” กันต์รู้สึกโกรธแค้นแทนเสียใหญ่จนแทบอยากไปลากตัวถามมายิงทิ้ง

“อา กันต์ ลื้อรีบให้คนจองตัวเครื่องบิน ส่วนลื้อ...อาสันติ ช่วงที่อ้าวไม่อยู่ก็คอยดูแลบ่อนของเราให้ดี อาฮั่ว อาฮก พวกลื้อไปกระจายข่าวให้คนของเราเข้มงวดเรื่องความปลอดภัยของร้านทองมากขึ้น อย่าให้พวกไอ้กระทิงมันมาทำเรื่องบัดซบได้อีก!” เสียเล้งสั่งเสร็จก็เดินกลับเข้าไปในห้องโถง เตรียมตัวไปดูความเสียหายของร้านทองสองสาขาใหญ่ในต่างจังหวัด

เมื่อกันต์เดินตามเข้าไป สันติกับลูกน้องสองคนของเขาต่างก็นั่งมามองหน้ากันด้วยสีหน้าลำบากใจ แม้เงินค่าทำขวัญที่รับมาจากถามจะเป็นจำนวนมาก แต่เสียเล้งก็เคยให้พวกเขามามาก เรื่องนี้จึงค่อนข้าง

ตัดสินใจยากกว่าจะฝากใฝ่ฝายใด

หยกมณียืนหลบอยู่หลังประตู มองตามแผ่นหลังของชายหนุ่ม มาดเนียบที่เดินตามร่างสูงในชุดสูทสีขาวออกไปจากภัตตาคาร กระทั่งรถยนต์สีดำขับกลับเคลื่อนไถลออกไปแล้ว หยกมณีถึงได้หันกลับเข้ามาในร้าน สีน้หน้าระบายไว้ด้วยรอยยิ้ม

“ใครหรรหะ เจ้หยก” เพ็ญนภาที่กำลังเก็บโต๊ะอยู่ใกล้ๆ ออดแซวไม่ได้ “หยกเห็นเจ้มองเขาตาเป็นประกายตั้งแต่ก้าวเข้านั่งในร้านแล้วนะคะ พอเขากลับก็ยังตามมาแอบดู แล้วยืนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่คนเดียวอีกด้วย”

“เปล่า ไม่มีอะไร” หยกมณีปฏิเสธ แต่เสียงสูงๆ ที่ท้ายประโยคนั้นก็ทำให้ความน่าเชื่อถือลดน้อยลงไปกว่าครึ่ง ทำให้เพ็ญนภายิ้มเจ้าเล่ห์ตาเป็นประกายล้อเลียน

“อืม...ไม่มีก็ไม่มีค่ะ แต่ผู้ชายคนที่ใส่สูทสีขาวเขาหล่อมากเลยนะคะ อย่างกับพระเอกหนังฮ่องกงนั่นะ เขาเป็นใครหรรหะเจ้” เพ็ญนภาถามโดยมิได้ละมือจากงานที่ทำอยู่

“คุณชายใหญ่แก๊งเขียวสิงห์ หนึ่งในมาเฟียสิบสามแก๊งของเยาวราชนะ”

หยกมณีบอกเพียงเท่านั้นเพ็ญนภาก็ได้หันที่ว่าคนที่หยกมณีแอบมองเมื่อสักครู่นี้เป็นบอดีการ์ด แต่อันที่จริงมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่เธอสนใจเท่าไรนัก

“ทำไม่จ๊ะ” หยกมณีหรีตามองคล้ายจะจับผิด แต่ก็แฝงแววเอ็นดูอยู่ในที่ “ปิ้งหรร”

คำถามตรงไปตรงมานั้นทำเอาหญิงสาวรีบสั่นศีรษะปฏิเสธเป็นพลัน

“เปล่านะคะ หยกไม่กล้าคิดอะไรแบบนั้นหรอก เขาแต่งตัวดี

มาดตีขนาดนั้น เขาคงไม่มาสนใจพนักงานเสิร์ฟธรรมดาๆ อย่างหย่า
หรือก ยิ่งมารู้ว่ามันเป็นพวกมาเฟีย หย่าก็ยิ่งคิดว่าควรจะอยู่ห่างๆ เขาไว้
เพราะลำพังแค่พี่กระทิง หย่าก็ไม่มีปัญญารับมือแล้ว แต่จะว่าไปเจ้หยก
นี่รู้จักคนในแก๊งมาเฟียเยอะแยะไปหมดเลยนะคะ สงสัยจะอยู่ที่นั่นมานาน
มาก”

“เจ้เกิดและโตที่นี่จะ คลุกคลีกับพวกคนในแก๊งมาเฟียมาตั้งแต่ยัง
อยู่ในท้องแม่ เธอพอจะเคยได้ยินชื่อเสียงกับเสียงบึง สองมาเฟียใหญ่
ของแก๊งเหี้ยวแดงไหมล่ะ สองคนนั้นนะ...สมัยหนุ่มๆ เป็นเพื่อนรักกัน
แต่สุดท้ายมิตรภาพก็พังทลายลงเพราะมาแย่งกันจีบแม่เจ้”

“โห...แบบนี้แสดงว่าแม่เจ้หยกต้องสวยมากแน่”

“ระดับนางเอกจริงจะไม่สวยได้ไงล่ะจ๊ะ” หยกมณีมีสีหน้าภาคภูมิใจ
ทุกครั้งที่ได้เอ่ยถึงมารดาผู้ล่วงลับไปแล้ว “เธอน่ะเพิ่งมาอยู่ในใหม่ ถ้า
อยากรู้อะไรก็ถามเจ้ได้ จะได้ไม่ต้องไปมีเรื่องกับใครสุมสี่สุมห้าอีก”

“รู้แล้วค่า...” เพ็ญภาลัยมรับ ก่อนจะชวนคุยต่อ “ว่าแต่ไม่มี
มาเฟียกลุ่มไหนมาแย่งกันจีบเจ้บ้างหรือคะ ถ้าให้หย่าทายนะ สวยๆ
อย่างเจ้ มาเฟียทั้งสิบสามแก๊งต้องแย่งกันจีบแน่เลย”

หยกมณีหัวเราะ ชอบออกชอบใจในคำป้อยอนัก

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรือกจะเด็กน้อย แต่ก็เกินครึ่งแหละนะที่แย่งกัน
จีบเจ้ อย่างเสียเล้ง หัวหน้าแก๊งมังกรดำ คนนี้ก็หลงใหลได้ปลื้มเจ้มาก
งานยุ่งแค่ไหนก็ต้องหาเวลามาฟังเจ้ร้องเพลงอย่างน้อยอาทิตย์ละ
สองครั้ง แต่เพราะไปเชื่อข่าวลือบ้าง บอๆ ว่าเจ้มีดวงเป็นผู้หญิงกินผิว
สุดท้ายก็เลยไปแต่งงานกับผู้หญิงอีกคน แล้วผลปรากฏว่าไม่รู้ใหม่...”
หยกมณีกระซิบกระซาบ “ผู้หญิงคนนั้นนะมีซู้ เสียเล้งก็เลยยิงทิ้งทั้งเมีย
ทั้งซู้ ก่อนจะบอกลูกชายที่เรียนอยู่อเมริกาว่าแม่หนีตามซู้ไป”

“โห...” เพ็ญภาลัยอุทาน หันกลับมาถามหยกมณีด้วยสีหน้า
ตื่นตระหนก “แล้วเจ้ไม่กลัวหรือคะ แค่ฟังกิตติศัพท์ของเขา หย่ายังชนลุก

ไปหมดเลย”

“ก็บอกไปแล้วไงว่าเจ้เคยคลุกคลีกับพวกมาเฟียมาตั้งแต่อยู่ในท้องแม่ แล้วอีกอย่างนะ เสียงเล้งก็ชอบเสียงของเจ้มาก ถึงขนาดบอกว่าก็ร้อยก็พันเพลงในโลกก็ไม่ไผ่เพราะถ้าหากคนร้องไม่ใช่หยกเคยสาวใหญ่หัวเราะชอบใจ

“หยกชักอยากเห็นเสียงเล้งคนนี้แล้วสิคะ ทำไมไม่เห็นเจ้หยกเคยชี้ให้ดูบ้าง” เพ็ญณาเอ่ยขึ้นด้วยท่าทางกระตือรือร้น

“ช่วงนี้เสียงเล้งคงไม่เข้ามาที่ภัตตาคารหรอก พวกคนในแก๊งมั่งกรด่าคุยให้ฟังว่าร้านทองเล้งเฮงเพ็งโดนปล้นไปสามสาขาพอดี เสียงเล้งก็เลยบินไปดูความเสียหายที่ต่างจังหวัด จะว่าไป...ก่อนหน้านี้ร้านของพี่กระทิงก็เพ็งโดนปล้นไปเหมือนกันนะ ตำรวจยังจับตัวคนร้ายไม่ได้เลย ชาวว่าเป็นพวกโจรมืออาชีพ ทำกันเป็นขบวนการ”

คำว่า ‘ชาวว่า’ ลดความน่าเชื่อถือลงไปแล้วห่าสิบเปอร์เซ็นต์ในสายตาของเพ็ญณา โจรมืออาชีพที่ไหนจะกล้าปล้นร้านทองติดต่อกันหกร้านภายในระยะเวลาไม่กี่วัน โดยไม่หวั่นเกรงต่ออำนาจกฎหมาย

เว้นเสียแต่เป็นพวกนอกกฎหมาย หรือว่าง่าย ๆ ก็คือพวก ‘มาเฟีย’

ถ้าให้เธอเดา แก๊งมั่งกรด่ากับจอมมารกระทิงน่าจะขัดแย้งขัดขากันเองมากกว่า

เพ็ญณาไม่ทันได้ชักอะไรมากกว่านั้น พนักงานเสิร์ฟคนหนึ่งก็มาตามเธอไปพบหัวหน้าที่ห้องทางด้านหลัง เมื่อกลับออกมาอีกครั้ง เธอก็หิวถูกระดาศบรรจอาหารกล่องติดมือออกมาด้วย แต่ในระหว่างเดินผ่านทางใกล้กับเวทีแสดงดนตรี เสียงเรียกของผู้หญิงคนหนึ่งก็ดังมาจากห้องน้ำด้านขวา

“อย่าหย่า”

เมื่อหันไปทางต้นเสียงก็เห็นสาวสวยในชุดที่ฟ้าสีขาวกำลังยิ้มให้

“พี่โบตัน” เพ็ญภาຍိ้มตอบอย่างเป็นมิตร นอกจากหยกมณีที่รักและเอ็นดูเธอเหมือนน้องเหมือนนุ่ง โบตันถือเป็นคนหนึ่งที่จัดว่ามนุษย์สัมพันธ์ดีมาก น่ารักและเป็นกันเองกับเธอเสมอ

“ยังไม่ถึงเวลาเลิกงานไม่ใช่เหรอ ทำไมเปลี่ยนชุดแล้วละ”

“อ้อ...” เพ็ญภาຍิ้มลงมองชุดเสื้อยืดกางเกงยีนของตน ไม่นานก็เงยหน้าขึ้นยิ้มตอบตามตรง “หัวหน้าที่ให้ไปส่งอาหารให้ลูกค้าข้างนอกนะคะ บอกว่าเสร็จแล้วไม่ต้องกลับเข้ามาตอกบัตรก็ได้ แต่หยกคิดว่าจะกลับเข้ามานะคะ เพราะนี่ยังไม่สี่ทุ่มเลย หยกไม่อยากกินแรงคนอื่น”

ปกติภัตตาคารจีนแห่งนี้เปิดให้บริการประมาณเที่ยงคืน พนักงานกะกลางคืนที่เข้างานตอนห้าโมงเย็นจึงต้องอยู่รอจนลูกค้าโต๊ะสุดท้ายกลับไป และเก็บกวาดทำความสะอาดร้านให้เรียบร้อย กว่าจะได้กลับที่พักจริงๆ ก็ราวตีหนึ่ง

“โหย...ไปส่งลูกค้าคนไหนกันเนี่ย หัวหน้าที่ได้ใจดีถึงขนาดบอกว่าจะไม่ต้องกลับมามาตอกบัตร” โบตันมีสีหน้าเหลือเชื่อ เนื่องจากรู้ว่าคุณส่วยเข้มงวดกับบรรดาพนักงานเสิร์ฟขนาดไหน

“จะใครเสียอีกล่ะคะ ก็พี่กระซิงของพี่โบตันนั่นแหละ” เพ็ญภาຍิ้มแปลกใจตัวเองเหลือเกินที่เอ่ยชื่อชายหนุ่มที่รักก็พานรู้สึกห่มั่นได้ขึ้นมาทุกที

“หา!” โบตันอุทานเหมือนนึกไม่ถึง ท่าทางเหมือนจะพูดอะไรบางอย่างต่อ แต่เมื่ออินโทรเพลงหนึ่งดังขึ้น โบตันก็หันไปมองเวทีแล้วหันกลับมาพูดตัดบทสั้นๆ “ถึงคิวพี่แล้ว เอาเป็นว่าหยกรีบไปรับมานะ พี่มีเรื่องจะคุยด้วย”

“คะ” เพ็ญภาຍิ้มยกหน้ารับปาก ยืนรอกระทั่งนักร้องสาวขึ้นเวทีไปจับไมโครโฟนแล้ว ก็ได้ชมวดคิวด้วยนึกแปลกใจ

เรื่องที่โบตันอยากคุยกับเธอมันจะเกี่ยวกับเจ้าพ่อกระซิงด้วยหรือเปล่านะ...

เพ็ญภาเดินเลียบบาทวิถีมาเรื่อยๆ ผ่านวัดมังกรกมลาวาส
มาไม่ไกลนัก ก็เจอกับป้ายทางเข้าถนนงวงหรีด ซึ่งเป็นถนนเล็กๆ ขึ้นชื่อ
เรื่องแหล่งรวมความบันเทิงแบบครบวงจรในยามค่ำคืน

หัวหน้าของเธอบอกว่าบ้านของเจ้าพ่อหนุ่มอยู่ที่ถนนนี้
เพ็ญภาจึงอดแปลกใจไม่ได้ว่าทำไมหนุ่มหุ้บหรือยังงั้น เพราะ
ทั้งสองฝั่งถนนเต็มไปด้วยบาร์เหล้า ไนต์คลับต่างๆ จวบจนเดินลึกเข้ามา
ถึงหน้าประตูไม้แบบจีนประยุกต์สีน้ำตาลเข้มบานใหญ่ เธอถึงได้รู้ว่า
บ้านของเขาอยู่ห่างจากแหล่งบันเทิงพวกนั้นมาประมาณห้าสิบลเมตรได้

หญิงสาวไม่ทันย่นมือไปกดกริ่งด้วยซ้ำ ประตูไม้บานสูงก็เปิดออก
โดยอัตโนมัติ

เพ็ญภาไม่รู้สึกละแปลกหรือตกใจเท่าไร คิดไว้อยู่แล้วว่าบ้านมาเพีย
ต้องมีกล้องวงจรปิด แต่สิ่งที่น่าแปลกใจก็คือภายในรั้วปูนสูงทึบที่เห็น
จากภายนอกว่าหน้ากว้างไม่กี่เมตร แท้จริงแล้วกว้างลึกเข้าไปทาง
ด้านในหลายสิบไร่

ขวามือของเธอเป็นสนามหญ้า เอียงไปตามแนวรั้วสูงมีทางเดิน
หรือทางสำหรับรถวิ่งทอดโค้งไปยังคฤหาสน์เก่าแก่สองชั้นที่ก่อสร้างโดย
ใช้สถาปัตยกรรมแบบชิโนโปรตุกีส ซึ่งเป็นการผสมผสานอันงดงาม
แปลกตาระหว่างสถาปัตยกรรมแบบจีนกับโปรตุเกสในสมัยรัชกาล
ที่ห้าถึงปลายรัชกาลที่หก

เมื่อเพ็ญภาเดินมาถึงหน้ามุขของคฤหาสน์หลังงาม ก็ยังมอง
ไม่เห็นใครสักคนที่พอจะถามได้ว่าควรเอาอาหารไปส่งตรงไหน แต่เมื่อ
ประตูไม้บานคู่เปิดไว้ เธอจึงถือวิสาสะเดินเข้าไปทางด้านใน ก่อนจะ
สะดุ้งกับเสียงนาฬิกาหลายสิบเรือนที่แขวนอยู่ตามผนังห้องด้านขวา
จนต้องหันหน้าไปมอง

‘เวลาแต่ละวินาทีที่ผ่านไปล้วนมีเรื่องราวที่น่าสนใจอยู่ในตัวเอง
และสิ่งที่จะช่วยบอกคุณค่าของเวลาที่ผ่านมาได้ดีที่สุดก็คือ...นาฬิกา’

เสียงใครคนหนึ่งดังขึ้นในห้วงคำนึงของเธอโดยอัตโนมัติ

“พีธี...” เพ็ญภาพิมพ์ำแทบไม่รู้ตัว

เธอยังจำวันแรกที่ชายคนรักพาไปเที่ยวบ้านของเขาเมื่อหลายปีก่อนได้ ภายในห้องนั่งเล่นมีนาฬิการูปแบบต่างๆ แขนงไว้เต็มไปหมด เสียงเข็มนาฬิกาที่เดินแข่งกันจนได้ยินชัด ตอนนั้นเธอถามเขาว่าทำไมต้องแขวนนาฬิกาหลายๆ เรือน และคำตอบของเขาก็คือเสียงนาฬิกาจะช่วยเตือนให้รู้ว่าเวลาเหมือนน้ำไหล ผ่านไปไม่คืนกลับ เขาก็เลยชอบที่จะสะสมนาฬิกาในรูปแบบต่างๆ เอาไว้ในบ้าน

เพื่อน้อยๆ พาร่างหญิงสาวไปในห้องทางด้านขวา มองนาฬิกาโบราณหลายสิบเรือนนั้นด้วยความรู้สึกราวกับต้องมนตร์

เธอยกมือขึ้นแตะกรอบไม้สลักลวดลายวิจิตรศิลป์ของนาฬิกาเรือนหนึ่ง ปลูกได้แผ่วเบาเมื่ออดไม่ได้ที่จะนึกย้อนกลับไปถึงเรื่องราวของคนที่เคยรักสุดหัวใจ

‘ว้าว! อย่างกับวังฮ่องเต้ในหนังจีนกำลังภายในเลยล่ะ’

หญิงสาวหมุนตัวมองไปรอบๆ อย่างชื่นชม ระหว่างชายหนุ่มพาเดินเล่นภายในคฤหาสน์เก่าแก่ซึ่งปลูกสร้างด้วยสถาปัตยกรรมจีนทั้งหมด ก่อนหันหน้ามายิ้มถาม ‘จันทร์ขอถ่ายรูปเป็นที่ระลึกได้ไหมคะ’

ชายหนุ่มยิ้มแก้มหัวเราะ ‘ได้สิ จันทร์ชมพู่’

เมื่อเขาอนุญาต เธอก็ก้มลงเปิดกระเป๋าสะพายข้างใบโปรด หยิบโทรศัพท์มือถือของเธอออกมาถ่ายรูปมุมต่างๆ ตรงทางเดินบริเวณนั้น แต่พอถ่ายได้สองสามภาพก็หันกลับมาถามอีก

‘จันทร์ถ่ายรูปห้องอื่นๆ ด้วยได้ไหมคะ เผื่อว่าถ้าวันหนึ่งที่จันทร์รวยขึ้นมา จะได้สร้างบ้านสวยๆ แบบนี้บ้าง’

เสียงใสๆ และทำทางน่ารักน่าเอ็นดูของเธอทำให้ชายหนุ่มได้แต่ยิ้ม มองเธอวิ่งเข้าไปถ่ายรูปมุมนั้นมุมนี้ของบ้าน ก่อนจะดึงเขาให้

ตามไปถ่ายรูปเล่นในส่วนด้วยกัน...

แต่แล้วภาพแห่งความสุขก็ค่อยๆ จางหาย ท้องฟ้าสดใสเบื้องบนค่อยๆ ถูกความมืดมิดกลืนกิน

ชายหนุ่มในชุดสีขาวที่เปราะเปื้อนคราบเขม่าควันเดินกลับบ้านพร้อมกับอาการบาดเจ็บสาหัส ศีรษะของเขามีผ้าปิดใบหน้าไว้สักหนึ่งราวกับจะหลบซ่อนตัวเองจากผู้คน มือกุมหน้าท้องซึ่งเปราะไปด้วยเลือดกระแทกถึงหน้าประตูรั้วของบ้านหลังงาม เขาก็ต้องแปลกใจที่ประตูถูกเปิดเอาไว้

ทันทีที่มองเข้าไปด้านใน ร่างสะบักสะบอมนั้นก็ถึงกับยืนนิ่งตัวชา คุหาสน์หลังงามเหลือเพียงซากปรักหักพังที่ไหม้เป็นตอตะโก เขาอาจไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่หัวใจกลับเหมือนถูกกระเปิดออกเป็นเสียงๆ กระบอกตาเริ่มร้อนจนต้องปลดปล่อยความเสียใจทั้งหมดออกมา

‘พ่อ!’ ชายหนุ่มตะโกนดังลั่นด้วยความเจ็บปวด...

ยามที่หลับอยู่บนเก้าอี้เฝ้านั่งทำงานสะดุ้งตื่น เขาเบิกตากว้างด้วยความตระหนก หัวใจเต้นระทึก เขาฝันถึงเหตุการณ์เมื่อเจ็ดปีก่อนอีกแล้ว

ตอนนั้นเขารอดชีวิตกลับมาจากบ้านพักริมทะเลได้อย่างหวุดหวิด หมายมาดว่าจะกลับมาหาพ่อกับแม่ที่บ้านในกรุงเทพฯ เพื่อบอกพวกท่านให้ระวังตัว เพราะจันทร์ชมพูเป็นนางนอกต่อของแก๊งมั่งกรดำ และการที่เขาไว้ใจจนปล่อยให้เธอเข้าออกบ้านของเขาได้อย่างสบายๆ นั้นทำให้เขาอดคิดไม่ได้ว่าเธออาจกลับมาทำร้ายพ่อแม่ของเขาด้วย

นึกไม่ถึงเลยว่าพอลกลับมาถึงจะเห็นบ้านของตัวเองเหลือเพียงซากและคราบควันสีเข้มน เขาเพิ่งมารู้เ้าภายหลังจากการรักษาตัวว่าสาเหตุที่จันทร์ชมพูทำที่เป็นชวนเขาถ่ายรูปเล่นในห้องต่างๆ ของบ้านก็เพื่อที่จะส่งไปให้คนของแก๊งมั่งกรดำมองหาเส้นทางเข้ามาทำบางอย่างกับแก๊สหุงต้ม จนส่งผลให้เกิดเหตุระเบิดบ้านพังลงมาทั้งหลัง พ่อแม่กับพวกคนรับใช้ต้องจบชีวิตลงอย่างน่าใจหาย ขณะที่เขาถูกเธอหลอก

ไปฆ่าทิ้งไกลถึงทะเลภูเก็ต

ดวงตาคมเหมือนมีประกายเพลิงลุกพรึบอย่างเดือดดาล

ชายหนุ่มปิดแฟ้มเอกสารที่ตรวจค้างไว้บนโต๊ะทำงานเพื่อเดินลงไป
ข้างล่าง ตั้งใจว่าจะหาน้ำเย็นๆ ดื่มดับไฟแค้นที่โชนแสงอยู่ภายในอก แต่
ในระหว่างที่กำลังจะเลี้ยวไปยังห้องครัวที่อยู่หลังบันไดนั้น เขาก็ก็นไป
เห็นผู้หญิงคนหนึ่งกำลังเดินสำรวจห้องทางด้านขวาของบ้าน มีอบาง
ยกขึ้นจับนาฬิกาเรือนหนึ่งด้วยสายตาเหมือนกำลังครุ่นคิดบางสิ่ง
บางอย่าง

“ทำอะไรนะ”